Maanden gingen er mede heen,
maar toen ik eindelijk gereed was, was de tijd aangebroken
om in de duisternis af te dalen. Nu was ik voorbereid, Jozef;
eerst door de school, daarna door het leven op aarde en,
toen ik alles tot in het diepst van mijn ziel doorleefd had,
was ik eindelijk gereed om voor anderen en aan mijzelf te
gaan werken. Ook had ik in dien tijd gesprekken gevoerd
223
met de menschen die ik ontmoette; nu zouden zij mij niet
meer kunnen beïnvloeden, want ik stond nu vast op den geestelijken
weg. Het was in mij gaan dooien; ik had mijzelf
leeren kennen. Aan vele menschen, waarmede ik een gesprek
aanknoopte, vertelde ik van hetgeen ik had mogen beleven.
Stel je voor, dat ook zij mij uitlachten en het niet wilden
of konden aanvaarden. Dat waren de levend-dooden; zij hadden
dat reeds meermalen gehoord, maar zij geloofden het
niet. Het waren menschen, die voorloopig nog niet zouden
ontwaken. Nu zag ik door hen heen en kende hun afstemming.
Zij noemden mij den pastoor, omdat ik nog steeds in
het zwart gekleed was. Ook hier weet men gekheid te maken
en te spotten. Maar je voelt wel, dat zij zichzelf bespotten.
Ik liet hen rustig lachen; zij zouden voorloopig blijven lachen.
Zij verkeerdén reeds jaren in dezen weinig gevorderden toestand.

Naar de Hel.

De broeder kwam mij halen, nadat ik hem had medegedeeld,
dat ik gereed was. Uit mijn sfeer daalden er honderden af
en ik zou hen aan de grens van de donkere gebieden ontmoeten.
Mijn eigen leermeester begeleidde mij daarheen en
hij zou uit zijn eigen sfeer op mij inwerken en mij helpen.
Ik wist nu, dat dit mogelijk was, want ik had het geleerd.
Het oogenblik van scheiden zal ik echter nooit vergeten.
Toen hij mij in de oogen keek en daarin al zijn groote liefde
legde, zoodat mijn ziel overvol was van die ontzaglijke kracht,
toen zonk ik opnieuw op de knieën en dankte hem voor alles.
Maar hij wilde geen dank; nooit wil hier een mensch, die
voor anderen werkt, van dank weten. Daar ging hij terug,
mijn leermeester, om een ander mensch te helpen. Bij een
kleine colonne werd ik ingedeeld. Eerst moesten wij eenige
proeven afleggen en daarna ons op een geheim teeken concentreeren,
waaraan wij de broeders onderling zouden herkennen.
Dat teeken was een zevenpuntige ster.diet symbool
van geestelijke afstemming. Wie geen afstemming bezat, zou
224
dit teeken niet kunnen waarnemen. Er was dus in mij reeds
eenig bezit, al was het nog zoo weinig, maar ik was wakker
en wie wakker is, was bewust en leefde. Ik voelde mij nu
erg rustig. Om mij heen zag ik een roodachtig bruin licht,
maar hoe dieper wij zouden afdalen, hoe donkerder het zou
worden. Wanneer ik geweten had wat mij wachtte, dan was
ik niet zoo rustig geweest, ik zou mij niet hebben kunnen
beheerschen. Natuurlijk was ik nieuwsgierig, waarheen men

ons zou voeren. Het moest daar verschrikkelijk zijn. De proeven, die wij hadden af te leggen, namen geruimen tijd in beslag, maar toen ook dat voorbij was, werden wij toegesproken en nog op verschillende mogelijkheden opmerkzaam gemaakt. Onder ons waren bekwame gidsen, velen van hen waren reeds verschillende malen afgedaald en nog steeds waren zij bereid dit werk te doen, om die arme menschen te helpen. Wij moesten ons in de eerste plaats in alles beheerschen, dat had mij ook de broeder op het hart gedrukt, voordat hij van mij afscheid had genomen. Dat het daar'gevaarlijk zou zijn, voelde ik reeds. Eindelijk was het oogenblik gekomen, dat voor mij een groot moment in de geschiedenis van vooruitgang zou beteekenen. Wij splitsten ons in honderden groepen. Wij waren met ons vijven en daaronder was een bekwame gids. WÜ daalden niet door de poorten der hel af, maar de gidsen verbonden zich direct met het binnenste. Deden zij dat niet, dan zouden zij dadelijk worden aangevallen, zooals de gidsen ons vertelden en ik later ook begreep. Toch voelde ik mij nog rustig, maar, toen wij ons gingen verbinden en dus in dien toestand werden opgenomen en dat leven gingen aanvaarden, toen overviel mij een afschuwelijke angst en bekroop mij het gevoel, alsof iemand mij onverwachts de keel dichtkneep. „Zij, die voor het eerst afdalen, voelen dit het hevigst,” zeide de gids. Verschrikkelijk vond ik het, want de broeders, die met mij waren afgedaald, waren veranderd als beesten. Ook daar schrikte ik hevig van, hoewel ik dit alles toch reeds op school had geleerd. Niettemin overviel het mij en je begrijpt nu ook, hoe nuttig deze geestelijke lessen zijn. Toen dit voor-

bij en ik wat bekomen was, wandelden wij door straten, zooals op aarde, maar rondom loerden de menschelijke hyena’s, die ons zouden bespringen als zij de gelegenheid daartoe kregen.

Vader Taiti riep haar.
Toen ging ik verder en naar mijn eigen vertrek. Ik wilde in mijn
eigen leven terugzien en de liefde van Lyra en ons einde op
aarde nogmaals beleven. In mijn kamer gekomen, zag ik Lyra en
mijzelf. Mijn innerlijk werd door liefde verteerd en ik was de
slaaf van mijn verlangens, doch ik vond het wonderbaarlijk.
In knielende houding lag ik voor haar en sprak tot haar. Ik
luisterde nu naar mijn eigen verleden en ik hoorde mij zeggen:
„Jeugd en ouderdom zijn in mij, Lyra, en je weet hoe dat mogelijk
is. Wij beiden zijn wakker en bewust en hebben de waarachtige
liefde leeren kennen. Uit al dat demonische is onze reine
liefde geboren, ook al leven wij nog steeds in onze eigen duisternis.
Je weet, dat wij uiteen gaan, maar dat wij elkander op aarde
zullen terugzien, omdat wij tweelingzielen zijn.
Wat wij hier deden was verschrikkelijk, het was moord na moord
beleven en niemand mag dooden. Wij hebben gedood, Lyra, voor
onze liefde gedood en den dans van vernietiging beleefd. Om
onze verlangens te bevredigen gingen anderen ten onder. De
meesters zeggen mij, dat je mijn tweelingziel bent, dat je dus
tot mij behoort, doch dat wij alles moeten goedmaken. Lens
beleven wij een tijd en dan ben je eeuwigdurend bij mij. Maar
je volgt nu je eigen weg en ik den mijne. Toch zien wij elkander
terug. Het hoogere bewustzijn, dat nu in mij is, zal mijn taak
in dat andere leven zijn. Nu reeds, lieve Lyra, ga ik in die wetten
over en dat zullen wij beiden beleven. Je keert gelijk met mij
weer op aarde terug en in dat leven zullen wij elkander reeds
mogen zien. Onze zielen zijn één en hebben met de wetten verbinding.
Door de wroeging die in mij is, lieve Lyra, zal ik leven
en mijn haat overwinnen. Deze smart is echt, is heel natuurlijk
en oprecht. In mij is leed en oprechte spijt van hetgeen ik heb
gedaan.
Mijn hart breekt, maar mijn Moeder zal mij helpen, ik voel haar
gebed, zij wil, dat ik hierin voortleef en het is tevens onze band
voor het volgende leven.
Ik zal mijzelf vernietigen, Lyra, ook al mijn fouten die mij tegenhouden.
Wij moeten dienen, Lyra. Aan mij is gegeven, om alle
J92
Tempels, waarin het licht verduisterd is, te vernietigen. Mijn
vijand zal ik opnieuw ontmoeten, omdat hij nieuw leed en smart
sticht, harten breekt, doch door de macht van zijn gaven. Ik
zegen nu reeds het oogenblik van mijn bewustwording. Kan je
voelen, dat er nu heilige ernst in mij is? Dat ik zal trachten om
bewust te blijven? Dat wij tot één ziel zijn geschapen? Je ziel
is één met mijn leven, Lyra, in alles zijn wij één.
De meesters willen dat ik hen volg. In het volgende leven zal
mijn taak groot zijn, zooals mijn liefde voor jou. Nu zijn wij één,
Lyra, in andere levens zullen anderen je toebehooren, doch ik
leef in je, maar aan hen heb je goed te maken. Ben je gereed voor

het gif, Lyra? Wat ons wacht, zal een kastijding zijn, doch het beleven daarvan is onze ontwikkeling voor dat andere leven. Weet, lieve Lyra, dat het allerlaatste en diepste leed in je komt. Doch daarvoor ontvangen wij het hoogere bewustzijn. Het allerdiepste leed leggen wij ons zelf op, maar het zal onze zielen doen ontwaken en ons één-zijn bevorderen.
Ook Dectar is daar ingegaan en met hem Lécca. Zij waren één, ook in den dood. Voel je deze stilte? Kun je mij volgen, nu het leven een einde neemt? Heb je mij zoo lief, dat je gereed bent? Is het „ja" bewust, Lyra? Wat zeg je? Hoor je Dectar schreien? Hoor je die zwakke stem van je zuster? Ze zijn in leven, natuurlijk, lieve Lyra, ze leven en moeten leven, maar daardoor zal hun bewustzijn veranderen, het bewustzijn dat inniger is dan hun één-zijn op aarde en het zal het dagbewustzijn omstralen.
Lieve Lyra, het dierlijke leven vreet ons hart stuk en wij blijven zoolang bewust en één, totdat onze beenderen te voorschijn komen, totdat we de naakte werkelijkheid ontvangen. En daarin zijn nog meer pijnen, Lyra, weet dus, wat je doet. Ben je geleed?"

* » *

Een gif maakte een einde aan ons aardsche leven. Rustig namen wij het in. Dan zag ik, dat wij naar ons eigen graf gingen en ons daar neerlegden. Hand in hand, onze zielen één en verbonden. Zoo gingen wij den dood in. Onze lichamen beleefden

hetzelfde proces en toch waren wij nog zoover van elkander verwijderd. Langzaam naderde het oogenblik van sterven, en het bewuste binnentreden in die andere wereld. Lyra sprak niet meer, haar oogen verduisterden, doch gingen opnieuw weer open en wij leefden nu in het andere leven

het toch de zuivere waarheid was?
Hij voelde zich zoo begenadigd, dat zijn geesteslichaam zich
van het stoffelijke los kon maken en zich in dien toestand
vrij bewegen. En hij was na de les, welke hij gedurende Door-
61
tjes ziekte ontvangen had, zoo vast overtuigd van Alcars
onzichtbare tegenwoordigheid, dat hij zich vol vertrouwen
kon overgeven aan degenen, die voor hem uit gingen, al wist
hij niet, voor welk doel zij hem waren komen halen.
Als antwoord op dezen gedachtengang keerde het geestelijke
wezen, dat hem geroepen had, zich om en keek hem zóó
liefdevol aan, dat een warm gevoel hem doorstroomde en hij
door een vuur zou willen gaan voor deze liefdegeesten, die
hem wellicht voor hun werk op aarde noodig hadden.
Plotseling zweefden zij eene straat in, welke naar het ziekenhuis
leidde, waarin Annie opgenomen was.
Zou deze nachtelijke uittreding met haar in verband staan?
Dan werd het hem ook duidelijk, waarom hij zoo intens met
haar verbonden was.
Voor den ingang van het ziekenhuis aangekomen, wenkte de
geest, die hem geroepen had, hem naderbij te komen. Een
hemelsch wezen stond toen voor hem, jong en schoon, dat
hem glimlachend aankeek en tot hem zeide: „Wij zijn je
komen halen, André, omdat wij je hulp als medium noodig
hebben. Wij kwamen je in je nachtrust storen, omdat dit
noodig was, zooals je aanstonds duidelijk zal worden."
, Het andere wezen verwijderde zich eenige passen van hem
en toen legde de spreker de hand op zijn schouder, terwijl
hij vervolgde: „Zie naar den ingang, mijn zoon. Zij, die daar
in en uit gaan, leefden ook eenmaal op de aarde en trachten
nu hunne achtergebleven dierbaren en anderen met alles te
helpen, terwijl zij overgeganen naar de plaats hunner afstemming
geleiden, welke voor den een groot geluk, voor den
ander, helaas, diepe duisternis beteekent, al naar mate zij
hun aardsche leven ten goede of ten kwade besteed hebben,
daar geen sterveling, die in het Hiernamaals aankomt, aan
Gods rechtvaardige wet van oorzaak en gevolg ontkomen

kan. Hij zal maaien, wat hij gezaaid heeft.
Later zult ge met uw leider weer sferen bezoeken, zoowel hoogere als lagere gebieden, opdat ge op aarde nog meer bekend zult kunnen maken, wat den mensch aan onze
62
zijde wacht, wanneer de aardsche leerschool is doorloopen.
Media, die begrijpen, dat de boodschappen, welke wij doorgeven, ons heilig zijn, kunnen gezegend werk verrichten, daar zij alleen door liefde te geven en in het volle besef van hun heilige taak, goede instrumenten in onze handen kunnen zijn.
Onthoud, dat de schatten des geestes eeuwig zijn en niet te vergelijken met die der aarde. Dit wil je leider je steeds meer duidelijk maken. Volg daarom zonder dralen onzen weg. Wij zullen je helpen.”
Na deze toespraak hoorde André luide kreten. Er werd geroepen:
„Het leven zal ontwaken, het leven is eeuwig”.
„Hoort ge hen, mijn jongen? Het zijn zusters en broeders, die de aarde reeds verlaten hebben en aan onze zijde voortleven. Zij willen de achtergeblevenen overtuigen van hun eeuwig, heilig geluk. Dit zal je aansporen, al de kracht, welke in je is,aan te wenden, om ons te helpen, hen gelukkig te maken.”
Weer klonken er stemmen. „De mensch moet ontwaken”, hoorde hij zeggen. „Helpt ons, helpt ons, gij media, die hiervoor de krachten bezit. Helpt ons de niet-wetenden gelukkig te maken. Het is Gods wil.”
Dit ontroerde André tot in het diepst zijner ziel, want hij voelde het innige verlangen der overgeganen, hunne dierbaren te mogen overtuigen van hun voortbestaan.
„Zie thans omhoog, André.”
Hij keek op naar den donkeren hemel, ontwaarde eerst niets, doch meende na eenige seconden een flauwen lichtstraal waar te nemen. Ja, hij had goed gezien; er kwam licht in de duisternis. Overal bemerkte hij lichtflitsen, welke den hemel in vuur zetten. Het was een machtig gebeuren, dat hem evenwel niet angstig maakte, daar hij zich in veilige handen wist.
Plotseling hoorde hij een knal; het ^hemelgewelf werd als het ware vaneengescheurd, waardoor een prachtige, lichtblauwe hemel zichtbaar werd. Een stralend, wit licht brak door en zette de aarde in gouden glans.
„Het Licht”, hoorde hij nogmaals roepen, „het Licht, Gods heilig Licht!”
63
„Gods Licht”, herhaalde de Intelligentie naast hem; door dit Licht zullen wij haar genezen. Vertrouw, vertrouw, mijn jongen. God is Liefde. Het is Zijn wil, dat de geestelijk dooden ten leven worden gewekt. Laat hen leven, schud hen wakker.”
Opeens zag hij een klein, wit licht — het leek wel fosfor — in den vorm van een bol door de ruimte naar zich toe zweven. Maar toen het vlak bij hem was, zweefde het weer van hem weg en kwam daarna weer terug, wat eenige keeren herhaald werd. Het vroeg hem als het ware te volgen.

En toen hij daartoe besloten was, zweefde het voor hem uit, het ziekenhuis binnen en, door een paar gangen heen, eene kamer in, waarvan de deur open stond.

Voorzichtig trad ook hij binnen; maar zag toen tot zijne verbazing het licht niet meer. Toch voelde hij, dat een onzichtbare macht hem binnenleidde.

„Zou Annie zich hier bevinden?” dacht hij. Voorzichtig keek hij om een hoekje van het scherm, dat om een bed stond, en schrikte toen hevig, want ja, daar lag zij. Maar wat was zij oud geworden! Hij wilde op haar toevliegen, maar voelde, dat hij tegengehouden werd. Daarom bleef hij achter het scherm en werd toen onmiddellijk gewaar, dat zijn onzichtbare geleiders hunne concentratiekracht heten verzwakken.

Arme Annie! Zij scheen hevig te lijden. Hoe was het anders mogelijk, dat zij in weinige dagen zóó kon verouderen! Het ging hier om leven of dood. Haar tint was werkelijk loodkleurig en hare oogen lagen diep in de kassen. Hij hoorde haar zachtjes kreunen.

Gelukkig! Daar zag hij het licht weer, welks uitstraling zoo schoon was en rein. Het bleef boven het hoofd der zieke zweven en verbond zich met haar. Toen kwamen er klanken tot hem. Het leek wel een heilig gezang. Wonderbaarlijk was het, dit alles te mogen beleven.

„André”, hoorde hij fluisteren, „kijk naar het licht. Het leeft en God wil, dat zij genezen zal. Help ons dit wonder tot stand te brengen. Gods heilige kracht werd ons daartoe geschonken. Zijn, wil geschiede.”

ik een ander bewustzijn in mij komen, waardoor ik Dectar beloofde, hen allen te zullen vernietigen. Met die heerlijke warmte waren deze gevoelens in mij gekomen en ik begreep nu, dat ik kon denken en voelen en dat zij toch mijn gedachtengang niet konden volgen. Mijn geheele wezen leefde in een andere macht en kracht, wat voor mij een groote bescherming beteekende. Ik voelde hen allen buiten hun eigen macht en kracht en kunnen om, ook al waren zij meesters. Een geestelijke strijd zou thans een aan vang nemen en dat dit een strijd op leven en dood zou zijn, was mij duidelijk. Maar waarom en vanwaar ik dit wist, was zooeven in mij gekomen.

De meesters hadden een machtig wapen, want zij waren één.

Plotseling dacht ik aan mijn Moeder en de woorden, die zij tot mij had gesproken.

„Ik zal bidden, beste Venry, dat de Goden je een machtig wapen geven.” Zou dit, wat hier geschiedde, daarmede te maken hebben? Wist mijn Moeder van al deze wetten af? In mij werd mijn jeugd bewust, een andere kracht maakte mij nu gedeeltelijk wakker en deze gedachten en gevoelens behoorden daartoe. Ontzaglijk was de kracht, die thans in mij leefde en bewust was. Nu beleefde ik, dat ik in de ruimte zweefde en leefde, maar toch nog in mijn — eigen lichaam kon denken en voelen, mijn ziel splitste zich in — duizenden deeltjes, want ik was hier en in de ruimte, daar bij hen, achter èn voor hen, èn nergens. Toch was ik mij bewust en geheel mijzelf.

Nu eerst begreep ik mijn voelen en denken van weken geleden, namelijk, dat ik dat splitsen goed en duidelijk moest volgen, en dat ik, indien noodig, van dit wapen gebruik kon maken. Doch in mijn splitsen werd ik nu geholpen, want de warmte was ontzettend. Eén honderdste van mij zelf was hier aanwezig en vertegenwoordigde Venry, maar de andere negen en negentig procent was zoek, leefde in de ruimte, doch de ruimte was oneindig en daarin konden allen zich verliezen. Ik dankte die onzichtbare hulp voor deze geweldige gaven, dankte iedereen die hiermede te maken had, zoo ook mijn eigen Moeder. Het geluk dat in mij

was, nu ik beleefde, dat zij mij volgden en toch niet konden vinden, stoorde hun éénzijn en er trad een disharmonische toestand in. En toen dit geschiedde, zag ik een macht, die concentratie . moest zijn en beteekenen; het was een sterke en krachtige wil en die wil zweefde boven mij en gaf mij al deze wonderbaarlijke - kracht. Dit werd mijn wapen in eigen handen en dat wapen kon - mij niemand ontnemen. Indien de Goden wilden en mij tot hun instrument maakten, wel, zoo stuurde ik al mijn liefde en kracht - omhoog, Venry was gereed. Als ik bereikte, dat ik mij die wetten en krachten eigen kon maken, waaraan ik nu niet meer twijfelde, zou ik een bruikbaar instrument zijn en kon men beginnen. Dat men mij als instrument gebruikte, voelde ik duidelijk, doch niet alleen voor al deze priesters, eveneens voor onzichtbare machten, waarvan ik de werking nog niet kende.
Eén van hen stond van zijn plaats op, ging naar een hoek der zaal en haalde een klein kooitje, waarin een hef vogeltje zat en zette het op een verhooging neer. Hij opende de kooi en nam weer plaats.
Het dier sprong van stok tot stok en bekommerde zich om niets. Mij werd nu verzocht mijn concentratie op het dier in te stellen en het tot mij te roepen. Of dit nu reeds mogelijk was, deed niets terzake, het was een proef, hoe diep ik mijn gedachten op één punt kon instellen. Aller oogen waren op mij gericht. Ik stelde mij op het dier in, volgde het in al zijn bewegingen. Wij gingen samen van stok tot stok, totdat ik wilde, dat het bleef zitten. Ondertusschen voelde ik mij weer geheel in mijn lichaam terug. Onder het concentreeren geschiedde dit wonder en ik voelde, dat het vogeltje naar mij luisterde.
Ik bracht het dier opnieuw in beweging en dwong het buiten de kooi te gaan. Maar het aarzelde, doch het zou en moest mij volgen. Een dergelijk soort had ik nog niet onder controle gehad, deze soort kende ik niet, was in ons land wellicht niet aanwezig. Ik wilde, dat het diertje op mijn hand plaats zou nemen en stelde mij daarop in.
Mijn rechterhand hield ik omhoog en ik dwong het dier tot mij te komen. Maar het weigerde, hoe ik mij ook inspande, het luis87 terde niet naar mij.

fool there who is digging himself
in on the mountain of Calvary. They have to get rid of

him, he is a freak, a misfit, an insane who is a disgrace to
the Jewish community.
Judas does not even tremble as they condemn him so
strongly. He crawls out of his hole and sits down in order to
hear better. But soon he gets tired and he lets himself sag
back into his earthly dwelling. There he thinks the whole
day about that which they have said about him. As he cannot
make up his mind in regards to these things he goes back to
the Garden of Gethsemane in order to get a new hold upon
himself.
Where he lives, the people hardly ever see him. Judas is
everywhere and nowhere. He goes through thousands of
problems and really through none. He has been doing nothing
but thinking and yet, his mind is far from clear. He cannot
fit the broken pieces of his mind together any more, although
this is what he is trying to do fervently, but in vain.
“Seek—go and seek,” he is telling himself. “Go,—seek, you
Satan, Satan within me, seek, you Phar . . . scribes . . . you
seekers for unrest.” Then he turns against himself and
against the people whom he meets and whom he would
rather avoid. In this condition he is like a toddling child. It
is cutting and biting and rattling within him, very much like
the pangs of hunger. The tatters which he is wearing are in
his way, they chafe him, he would rather not wear them. A
small rock can make him now stumble and then he is lying
there without the urge to rise again until somebody will find
him and have pity with him. Oftentimes it happens that he
is brought home to his little room and placed upon his bed
by merciful people. Then he sleeps often for days and these
are the only hours that he knows physical warmth and rest.
Otherwise he only thinks and regrets and tortures himself
seeking for his other "ego.” "Oh, Jerusalem, why, oh why am

I here?”
He does not want to be the victim of the rabbis who are
his enemies, he wants to retain his liberty, even if he has to
flee from them over the rooftops,—they shall not capture him.

These are the thoughts of Judas who is taken by some as
some sort of a strange rabbi, by others as a completely insane
person. But there are others who treat him with reverence
and this gives him strength, it gives him confidence and
s him alive.
Again his steps are leading him to Golgotha. In his hole
which he is closing and opening all the time the light is beginning
to come to him. As he closes his eyes he sees the people
of Jerusalem and hears the high priests talking. But he
sees more than this, something that makes him rejoice. Suddenly
he knows beyond all doubt that this is the place where
at one time the cross of Christ has been standing. Here died
the Messiah, the king of the Jews. And with surprise he
notices that he can think clearly. Has he learned something?
"Here I am,” he thinks, "now I can suddenly think of it.
Now it has come out of me and I can express it. Here it is.”
Here in this spot is it where Christ exchanged His earthly
life with the divine life! His soul is in ecstasy over the fact
that he now can think so clearly and without disturbance
and in his happiness he runs around the mountain of Calvary
only to return, gasping for breath, to his little spot.
Happily he descends again into his hole in order to think
further. In this beloved little place he wants to die. How
gladly would he die for God and Christ after he has found
the answers to his innumerable questions! How ennobled he
is already now that he can think normally! He can think!
Think of all that is of any concern to him, of this and of that
down here, all around without any trouble. He feels his
head, his legs and arms, checks his heart beat, places his
fingers upon his eyes. His eye nerves give him warning to
take better care of himself. Physically he is in a bad shape,
but he does not care; he can think again, as he used to, long
ag°-
“Here I want to die,” he mumbles again. “Here in this
place.” He crawls out of his hole again and moves about,
thinking and listening, again immersed into a new world in

which there is only room for himself. He puts his ear to the
ground and listens carefully, but he hears nothing. And yet,
it is here, here he shall hear the lost word spoken out, only
here can this happen of all the places on Earth,—only here
in Jerusalem and in this place.

Blijf mij nu volgen, Venry, ze komen terug. Zie daar, in de diepte, ik zal het je wijzen, waarvan ik zooeven vertelde. Voel je

het, Venry?"

„Ja, Dectar, wij worden gevolgd, maar ik ben in de ruimte. Zij zoeken ons en wij zullen ons zelf verliezen, indien er geen weerstand in ons is."

„Als wij onzen muur niet hadden, Venry."

„Is daar beneden mijn geheim, Dectar?"

„Wie daar maar naar kijkt, beste Venry, wordt reeds gevolgd. Over dit plekje grond waken zij dag en nacht, maar eerst later zal je dit duidelijk worden."

Plotseling keerde Dectar zich om en wees nu naar het gebouw, strekte zijn linkerhand uit en zei:

„Je ziet daar de meesters, Venry, achter de muren. Maar jij kunt er doorheen kijken. De dooden spreken en de harten smeeken om vergelding. Een zwaard kan niet scherper zijn dan de gevoelens, die door wroeging wakker zijn geschud. Achter die muren, in den Tempel van Isis, zal je heel veel geheimen ontdekken. Maar er is geen licht, Venry, alléén duisternis. Eens zullen alle dooden weer opstaan en hier de heerschappij voeren, maar dan zullen wij de „weide" zien en hebben bereikt, of wij zijn verder gegaan, om het ontwaken van ons zelf te zien, te voelen en te ondergaan. Mijn woorden zijn niet krachtig genoeg om datgene uit te drukken, wat in mijn ziel leeft, maar jij kunt mij volgen en het waarnemen. Waarachtig, beste Venry, op dezen morgen is mijn „ik" gedoemd te luisteren naar hetgeen de dooden te zeggen hebben, doch een andermaal zal de liefde verre van mij zijn en ben ik weer geheel mijzelf. Als de dag komt, Venry, zal ik alles mogen weten en zal je mij zeggen, of mijn vleugel te heelen is, want ik voel mijn geluk naderen."

Dan vroeg hij mij heel onverwachts:

„Vertel mij, beste Venry, was je eens op de weide? Ach, zeg mij niets, ik weet dat je daar was. Je ziet, hoe gevaarlijk de liefde is, want mijn brein is erg verward. Ik vraag naar iets, waarvan ik het antwoord reeds weet. En dat mag niet, voor ons priesters

is dat zeer gevaarlijk.
Overigens zal het je duidelijk zijn, dat mijn pad niet begaanbaar
is, ik ga steeds over hoogten en door diepe kuilen en telkens weer
141
val ik en die onvoorzichtigheid breekt mijn oude lichaam.

is, dan ben ik juist bij u. U moet weten, dat u in mijn uitstraling
leeft, die eens anderen geheel afsloot en hen voor veel gevaren,
leed en smart heeft beschermd. Dat hebt u kunnen waarnemen,
doch door mij. Als u daarin leeft, dan bent u zeker van u zelf,
want mijn krachten gaan in u over. Ben ik duidelijk?
De geestelijke muren van Isis beteekenen voor mij geen belemmering,
maar zij houden u gevangen. Wilt u mijn krachten aanvaarden,
dan is dat niet meer mogelijk, maar u gaat dan in een
andere persoonlijkheid over. Eerst dan leert u de wetten van Isis,
die u reeds hebt overschreden, kennen en begrijpen. Had ik niet
gewaakt, dan was u reeds een kind des doods geweest, evenals
uw vriend Dectar, die mij zeer lief is. U kunt hem uit naam van
mij groeten. Wilt u deze boodschap van mij overbrengen?
U kunt het nog niet aanvaarden, uw gevoelens komen tot mij
en dat is heel natuurlijk. Laat ik u dan zeggen, dat ik in uw cel
aanwezig was, toen u uw vriend ging bezoeken en u een hevige
angst overviel. Mocht er nog twijfel in u zijn, dan zeg ik het
volgende: „Stelt u zich voor, dat de meesters tijdens uw heengaan
hier waren?” Er kwamen gevoelens als vragen in u op, doch
ze waren van mij. Is het u duidelijk? Ik was dus in uw cel, ook
al dacht gij, dat de meesters er niet waren geweest. Ik hield het
echter voor mij, want gij bezit de krachten nog niet om u te

verbergen. Thans bent u zoover. Maar in uw denken en voelen
bent u nog niet bewust, doch ik waakte en zal blijven waken,
doch vraag uw volle overgave. U weet nu, dat ik er altijd ben,
maar u moet niet aan mij denken. Dat dit noodig is, behoef ik
u niet te verklaren. Vele anderen vroegen het u reeds en dat
deden zij voor mij en door mij.
Gij leeft uw eigen leven en laat mij rustig begaan en denkt aan
niets, „nimmer” denkt u aan mij, hoort u? Nimmer, gij volgt uw
eigen weg, en ik den mijne. En toch zijn wij één. Wanneer u
mij tot u trekt, volgen de meesters u en kan ik mijn taak niet
afmaken. U ziet het, het is heel duidelijk.
Blijf toch rustig, mijn vriend. Waarom angst? U twijfelt nog
steeds aan mij. Moet ik u dan alles van uw jeugd vertellen? Nogmaals,
ik ken de wetten, die duisternis en licht beteekenen, ze
169
zijn in mij, in mij is alles, wat u noodig hebt, om te dienen. De
Goden zenden mij tot u. Heel gaarne zou ik willen, dat gij uw
eigen leven volgt en den tijd in de duisternis gebruikt, om u te
leeren splitsen. Ook die gevoelens kwamen tot u, doch ze waren
van mij.
Splits u dus in vele persoonlijkheden, maar blijf toch u zelf.
Leer vooral de krachten van uw diepe zieleleven kennen en gij
kunt gaan, waarheen ge zelf wilt. Géén onzer heeft dit gekund,
want het is ook nu buiten mijn hulp niet mogelijk. Maar gij moet
mij aanvaarden. Al deze krachten zult u leeren kennen.
In de ruimte kunnen de meesters u niet volgen en u heeft het
reeds beleefd. U leefde toen in mij en heeft men u gevoeld? U
leefde onder hen en toch was u daar niet, maar in mijn wereld,
dus ver weg en toch dicht bij hen, u was hier en nergens. En
daarvan hebben zij nog geen begrip, mijn vriend, ook al noemen
zij zichzelf meesters. Is het u thans duidelijk, dat ik uw vriend
ben? Wanneer de zon opkomt, moet gij gereed zijn. Doch ik
bedoel heel iets anders. Doe het dus in de duisternis, niet in het
licht, omdat de krachten des hemels uw denken en voelen overheerschen
en u dan niets bereikt. Wij allen zijn in de duisternis
geboren, niet toen er reeds licht was en juist daarin ligt uw
kracht. Keer dus terug tot het niets en u bent onvindbaar. Om
harten te breken verlangt men hier naar wijsheid, doch blindheid
komt over hen allen. Zij denken zichzelf te kennen en voelen
zich oppermachtig, doch hun allereerste ontroering trad reeds
faun ziel binnen. En zulke gevoelens, mijn vriend, beteekenen
zwakte en wij zien daar doorheen. Om hun eigen „ik” te ondermijnen,
daarvoor ben ik gereed en dat is mijn taak. Ook gij moet
u gereed maken, doch daarvoor hebt u een wapen noodig. Daarvan
sprak uw lieve Moeder.
Het zal u kracht geven indien ik u zeg, dat ik haar ken. Rustig
blijven, mijn vriend, laat er thans geluk noch droefheid in u
zijn. Ik vertelde u van uw wapen. Dat wapen zullen wij aan
deze zijde gereed maken. Hier, in onze wereld, leeft het geheim
van uw leven dat van hen allen. Ik zal u helpen. Uw gedachtengang

kan ik volgen, ik weet dus, waaraan u denkt, doch zoo een-

voudig is het niet, mijn vriend. En toch, een kind zou hen allen onschadelijk kunnen maken, als de Goden het wenschen.
Als de sterren fonkelen en haar licht tot u zenden, dan ziet gij u zelf. Uit dat zijn wij allen ontstaan en daarin te mogen leven en zien, is het wapen, dat de Goden u zullen schenken. Allereerst is daarvoor noodig uw volle overgave en het oprechte verlangen te willen dienen. Eerst dan zullen de deuren van uw ziel opengaan en uw zien volmaakt worden.
Wat u dan waarnemen zult, kunt u thans niet omvatten, maar het overstraalt alles, wat tot dusver gegeven en bekend is. In de ruimte, mijn vriend, leeft de oorsprong van mensch en dier en het is in mijn wereld en de uwe, dat het leven op aarde is.
Opnieuw voel ik, dat u verkeerd denkt. Uw gedachten zijn, dit alles in de ruimte te zien, doch in uw eigen omgeving, in deze kleine cel is het eveneens aanwezig. U ziet daardoor, dat u geen verre reizen behoeft te maken. Ook hier is dat wonder te aanschouwen, want hierin leeft het voedsel waarop men wacht. In deze ruimte leeft uw wapen, dat geestelijk en stoffelijk moet zijn.
En vanuit die wereld spreek ik tot u. En toch ben ik niet daarin.
Klinkt het niet onwaarschijnlijk?
Ik leef in het „niets”, mijn vriend, en het „niets” is voor aardsche oogen te zien, noch te voelen, of gij moet tot ons leven behooren.
Mocht gij u daarin kunnen verplaatsen, dan treedt gij het „niets” binnen en eerst dan bezit gij alles. Immers uit dat zijn wij geboren en al het andere leven en dan kunt u de astrale muren van Isis verbreken. Door uw aandachtig luisteren begrijpt u, dat zij noch het ontstaan van al het leven, noch het einde van ons menschelijk voelen en denken kennen. Alleen de Goden kunnen ons dan ook die wijsheid schenken, doch daarvoor moeten wij dienen en met ons vele anderen.
Op Isis dient men niet en daardoor bouwen zij aan de duisternis.
Eeuwen is dat voortgegaan, doch thans breekt het licht door die duisternis heen, maar op andere wijze dan zij zich kunnen indenken.
Zij zullen daarom heel veel ontvangen, doch tevens daardoor ten onder gaan. Is ook dat niet vreemd?

Om het gif in honig te veranderen is een kunst, die men u niet
171
moet leeren. Maar om het in het „niets” „alles” te zijn is mijn ervaring en die zult gij u eigen maken. Daarvoor aanvaardt gij het kind in u, doch vergeet ook uw ouderdom niet, want beide zijn één. Wilt gij dat beleven en daarin terugkeeren, dan moet gij u zelf kunnen afleggen. Is dat nu zoo moeilijk?
Tusschen „leven en dood”, mijn vriend, leeft de werkelijkheid, al dat andere is slechts tijdelijk en sterft. Afgunst, hartstocht, leugen en bedrog ontsieren dit gebouw en de reine bezieling ontbreekt, omdat hun harten voor de Goden gesloten blijven. Als gij de duisternis binnentreedt, dan ben ik bij u en ik zal u helpen denken. Ga nu echter slapen, doch alleen uw stoffelijk lichaam gaat in rust, want gij zelf zult uittreden, om anderen te helpen, die uw hulp noodig hebben. Geef hun het leven terug; uw pad zij verlicht, omdat u dient, „Hem” dient, waaruit wij allen zijn. Het gevoel, dat in u brandt, wijst u den weg, ook al voert het u naar andere landen. Maar u bent bewust en gereed om alles te ontvangen. Zij, die bewust zijn, zullen overwinnen en de schatten des geestes beleven. Gij treedt met mij den Tempel der waarheid binnen en met u vele anderen. Gij zijt zeer begaafd, mijn vriend, en waard ontwikkeld te worden, doch alleen door mij. Ik groet u, gij zijt weer alleen.”

De astrale muren van Isis. Ik kreeg mijn wapen.

Voor mij was dit een openbaring. Een groot geluk had ik zooeven ontvangen. Ik legde mij neer en viel weldra in slaap. Onmiddellijk begon ik te voelen en te denken en trad ik buiten mijn lichaam. Het allereerste wat ik waarnam, was de muur, het vergiftige wapen van de meesters. Hoe is het mogelijk, dacht ik, om mijn cel ligt een dicht waas. Het verschrikkelijke wapen. In welk gevaar leefde ik eigenlijk? Mijn hart klopte hevig door al die geheimzinnigheden. En toch was ik reeds buiten mijn cel geweest. Mijn gaven hadden tevens mijn eigen ongeluk kunnen beteekenen. Een geest van het licht waakte over mij en Dectar. Hoe zou ik daar nu doorheen kunnen komen? Moest ik mij splitsen? Natuurlijk zou ik hem aanvaarden, voor mij was hij

Uw voelen en denken, dwingt mij andere wetten te volgen. Gij had u zelf kunnen openen, mijn vriend; inplaats daarvan zoekt gij naar uw haat en geeft het voedsel. Maar wij zullen afwachten. Weet echter, dat ik gereed ben, gij kent mijn krachten. Wilt u mij in al mijn dienen leeren kennen? Zoo ben ik ook daarin gereed, om tot u te komen, als in u is te willen dienen. Maar dan moet er heilige ernst in u zijn.
Ik ga heen, beste Venry. Wanneer u in de duisternis bent, overdenk dan alles. Daal thans in uw eigen stofkleed af, daarin is nu rust, tijdens uw tocht was ik een leerling van Isis. Als gij denkt, dat dit zoo eenvoudig is, raad ik u aan mijn concentratie te volgen, gij ziet dan hoeveel er hier waren. Vergeet niet, dat ook de meesters in hun eigen verleden leven, de angst daarvan hebt u kunnen voelen, zoodat uw vlucht naar uw cel terug een kinderlijke angst is. Toch hebt gij hun leven kunnen zien, doch door mij. Uw stof lichaam is nu leeg, ik ben er uit gegaan, maar gij hebt mij niet kunnen waarnemen. Zegt het u niets? Hoe klein ik ben, met alles wat in mij is? Wat ik hier doe en of het de moeite waard is Ardaty te zien? Wel, mijn vriend, hoor wat ik zeg. Voor mij zie ik een ruimte en ik „ga in”.”
Nog hoorde ik: „Mocht u mijn raad willen opvolgen, zoo tracht dan nog wat te slapen. Geef aan uw stofkleed hetgeen gij nu weet en het zal u verwelkomen, want gij moet één zijn. De meesters kennen deze wetten. In de verte zie ik mijn eigen hemel en hen, die om onderwijs vragen en verlangend zijn om de wetten te leeren kennen. Gij zijt dus niet de eenige die ontvangt. Ik trek mij terug, ga in die onmetelijke ruimte en toch ben ik op mijn post. Dag Venry, gij zijt weer alleen.”
Dat deze persoonlijkheid zich verwijderde, kon ik duidelijk voelen. Hem te zien was in mij niet mogelijk. Ik daalde in mijn stoflichaam af en viel weldra in diepen slaap.
Toen ik weer wakker werd, voelde ik mij uitgerust. Dectar zou mij spoedig komen halen. Ik had hem heel veel te vertellen. Hoe
210
gelukkig zou hij zijn, te mogen weten dat zijn tweelingziel op aarde leefde. In mijn slaap was er rust in mij gekomen, de krachten van mijn leider waren geweldig. Hij was een onbegrijpelijk iemand, maar bezat een groote kracht en ik had spijt van mijn gedachten. Dan trad Dectar mijn cel binnen en zei: „Je bent een

wonder, Venry."
„Hoeveel tijd hebben we nog, Dectar?"
„Wij moeten voortmaken, Venry, heb je mij veel te vertellen?"
„Ja, Dectar, heel veel. Ik heb je ziel ontmoet, zij leeft op aarde.
Je moet rustig blijven, Dectar, ook ik heb mij weer vergeten.
Wij beiden zijn niet bewust, ook al zegt mijn leider dat jij bewust
bent. Ik ken mijn Moeder en mijn Vader, Dectar. Mijn
eigen geheim, alles weet ik nu van jou en mijzelf.
Ken je haar naam, Dectar? Is haar naam niet in je gekomen?
De liefde die je voelt, komt van haar tot je. Je gevoelens zijn
Zuiver, Dectar."
„Ik ken haar naam, Venry. Lécca was haar naam, maar nu heet
zij Myra."
„Sinds wanneer weet je dit, Dectar?"
„In den nacht werd ik wakker en mocht ik je volgen. Maar ik
bleef in mijn stoflichaam. Dan hoorde ik je op verren afstand
spreken en Lécca tot je roepen. Toen, beste Venry, begreep ik
alles, werd mijn ziel geheel wakker, doch alléén door je leider,
ik zelf zou dat niet kunnen, want je weet hoe mijn toestand is."
„Je zal haar zien, Dectar, en zij wacht en zal blijven wachten,
totdat wij tot haar komen."
„Ik ben zoo gelukkig, Venry, en zal mijn best doen. Mogen de
Goden ons bijstaan, nu hebben wij veel kracht noodig. Nu moeten
wij alles weer vergeten, Venry, alleen aan de duisternis denken.
De meesters kunnen tot ons komen. Als je weer bij mij bent,
praten wij verder. Is mijn vriend gereed?"
„Is er geen tijd om je alles te vertellen, Dectar?"
„Neen, je moet nu alles vergeten."
„Ik ben gereed, Dectar, en zal je volgen."
„Kom dan, Venry, spoedig zal je weer bij mij zijn. Denk aan
alles en vergeet niets van hetgeen ik je vertelde. Vooral aan de
2rr
moeheid denken, geef je dan geheel over en laat komen wat
komen moet. Maak je geheel leeg en dan kunnen zij niets bereiken."
„Ik ben leeg, Dectar."
„Je bent prachtig, Venry, na zooveel emoties."

Ze zag mij aan, maar zeide niets, doch ik wist, waaraan zij dacht, omdat ik haar aanvoelde. Geen woord werd er meer gesproken. Om haar heen lag de dood, waar zij op wachtte. Wij voelden het beiden.
Toen ik den volgenden keer bij haar kwam, zag ik terstond, dat haar einde naderde. Op haar gelaat lag de dood, haar vriend, dien zij spoedig zou leeren kennen. Geestelijk was zij zich bewust van alles en dadelijk begon zij weer vragen te stellen. „We hadden het laatst over droomen, niet waar? Ik zeide, kort voordat je heenging, dat ik wist wanneer het bij mij was teruggekeerd. Weet je dat nog?”
Ik maakte daaruit op, dat zij dag in dag uit aan al die dingen lag te denken en ik vroeg haar: „Wat wil je daarmee zeggen?”
„Ik wil weten hoe dat kan?” Ze was zeer scherpzinnig in haar vragen, doch mijn leider zeide, haar niet meer te vermoeien en spoedig heen te gaan. Ze wist nu voldoende!
„Nu, zeg je niets?”
„Je bent ongeduldig, Jeanne, ik moet eerst denken.” In waarheid was ik met mijn leider in contact, waarvan zij echter niets hoorde of zag. „Dat je veel hebt gedroomd komt, omdat je ziek bent, dan wordt de mensch gevoelig, doch alleen dan, wanneer men het geestelijke leven wil leeren kennen. Hoe gevoeliger de mensch is, hoe meer hij in den geest waarneemt, wanneer hij zich op het geestelijke leven gaat instellen.
Wanneer men een geliefde heeft verloren, dan eerst krijgt het spiritualisme waarde; voordien was het onzin. Ik beleef dat vaak, heel vaalt, wanneer de menschen tot mij komen. Je kunt hun dan niet genoeg over het leven na den dood vertellen; ze willen er alles van weten. Dan eerst lezen ze geestelijke boeken en gaan er dieper op in. Dan zijn hun harten gebroken en zijn zij te bereiken. Dus hoe meer strijd, ziekte, leed en smart de mensch ontvangt, hoe gevoeliger hij wordt, hoe verschrikkelijk het ook is. Voel je wat ik bedoel?”
„Ja, ik begrijp het.”
„Wanneer de mensch afstand kon doen van zijn bezit, dan

eerst leeft hij zooals God het wil. Doet hij dat niet, dan voelt

hij strijd en gaat er vaak in ten onder."
„Dan kan ik mijzelf feliciteeren," zeide Jeanne, „ik hecht aan geen bezit."
Toen ik den volgenden keer bij haar kwam, had de huisdokter met haar besproken haar in een ziekenhuis te doen opnemen. Nu was ze uitgepraat. Hoe was ik van haar gaan houden! Ze was mijn zuster geworden. Een tijdlang bleef ik bij haar, beiden voelden we de stilte des geestes. Ze sprak geen woord, maar haar oogen vroegen om kracht. Met haar hand in de mijne, bad ik tot God, dat zij spoedig mocht heengaan. Roerloos, met sneeuwwit gelaat, de sporen van den naderenden dood op haar lippen, zag zij in die ontzagwekkende ruimte, waaruit een lichtstraal haar bescheen. Haar levendigheid had ze reeds verloren, haar leven op aarde liep ten einde. Dit was een zuiver heengaan, een geestelijk overgeven aan Hem, dien men God noemde. In Uw handen beveel ik mijnen geest! Deze gedachte kwam in mij op. Was het ook de hare? Dacht zij daaraan? Het groote probleem was begonnen zich te openbaren.
Mensch, mensch der aarde, weet gij dat gij eeuwig leeft? Voelt Gij, dat wij eens voor Gods heiligen troon zullen verschijnen? Dat wij naakt zullen staan, zoodat iedereen zal zien hoe wij zijn, hoe wij voelen?
Een kind Gods zou thans overgaan; lang behoefde zij niet te wachten, haar koffers waren reeds gepakt. Jeanne was ingedommeld en stillekens ging ik heen. „Vaarwel, kleine meid, vaarwel," zeide ik in gedachten, „groet mijne vrienden in de sferen, spoedig zul je moedertje en Greetje zien, beiden in geluk en eeuwige schoonheid."
JMijn taak was voorbij.
Eenige dagen later kwam haar zuster mij bezoeken. „Wilt u haar nog een bezoek brengen, zij vraagt naar u."
„Gaarne," zeide ik, „ik zal haar morgen bezoeken."
„Ze is verbazend achteruitgegaan, u zult haar niet meer herkennen."

achter de kaft
in de kist
tussen leven en dood muren

zijn het. Als ik voel, dat ze tot het besef komen, begrijpen, dat ze met elkaar en boven op elkaar mij .niet kunnen ontkleeden, want dat willen ' ze, maakt de een zich van den ander los. Met vieren tegelijk... Sonja's omarming steunend... heb ik niets meer te zeggen, ze zijn mij de baas. Ik geloof, dat er van mij niets meer was overgebleven, indien de redding niet was gekomen. Ik word ontzet door de broeder en een zuster. De vrouwen worden verjaagd. Sonja neemt dat niet, ze is wild geworden. Er komen andere zusters en ook Hans. Ik kijk hem niet aan, de broeder voert mij weg. We gaan regelrecht naar ouden Piet terug. De man vraagt me niets, de man doet wat hem opgedragen werd en ik heb niets te zeggen. Maar ik heb Erica niet gezien, ook Anna niet, droevig was mijn studie daar.
Ik zit weer bij ouden Piet, die mij vragen stelt. Hij wil weten of ik zijn nichtje heb gezien, Ik zeg, dat zij er niet was, maar dat ze vroeg zal komen. Dat is in orde. Piet verstaat onbewust de kunst om een mensch aan het praten te houden. Als Hans voor ons staat, is Piet gezellig aan het kletsen. Wij doen alsof de dokter er niet is. Ik zeg tegen Piet: •
,Ja, ik kon haar toch niet zeggen, dat je al je geld verloren hebt? Kon ik haar zeggen, Piet, zeg het nu zelf, dat je bestolen bent?"
„Nee, dat niet, dat kan niet. Maar wat zei ze?"
„Dat ze zou komen. Ik heb alles gedaan om het te zeggen. Wat het ze mooie honden. Wat voor mooie honden het ze toch, Piet."
„Ja, maar die vertrouw ik niet, ze bijten. Ik ben er wild van geworden."
„Zij zegt. Piet, dat je dat nooit had mogen doen. Heb je die kluifjes op tafel gezien? Wat kan ze lekker koken, hé?"
„En of, 'n goeie meid is het. O, ze is zoo goed! Ik krijg 'r, daar wed ik om. Ik ga Zondag naar de kleermaker. Ze zal het goed bij me hebben. Nou, laat 's kijke, we trouwe over vier weke... en jij bent bruidsjonker.
„O, graag, Piet, graag, ik zal er wel voor zorge..^ met mij heb je niks gin last... nee, heusch niet, Piet. Ik trap niet op strikjes. Ik zal er voor zorgen."
Hans hoort en ziet ons, maar kan er niet bij. Dat 'n mensch van de cene ellende in de andere vliegt en in al die ellende zichzelf nog is. dat kan niet. Frederik is beslist gek! Zoo'n comedie, neem ik van hem over, kan hij niet spelen. Dat kunnen alleen gekken. En weg is Hans!
Hans is weg en blijft den heelen dag weg. Als ook dat maar goed gaat. Ik geloof, dat hij z'n woord niet zal houden en bij den hemel, wat moet ik dan beginnen?
Ik zit stil in mijn hoekje om na te denken. Ik vraag aan de zuster of

ik de dokter mag spreken. Ik doe het zoo bewust mogelijk, omdat ze zal denken, dat het goed met me is. Maar ze reageert niet. Ik zeg:
„Maar ziet u dan niet, dat er met mij niets aan de hand is?"
„Dat zeggen ze hier allemaal, Zeul."
„Dus niemand is gek hier?"
„Neen, hier is niemand gek, jij ook niet."
„O, maar dan ga ik vandaag nog naar huis toe."
„En dat zou je wel willen, hè, maar dat kan niet Zeultje. Je hebt ze niet meer bij elkaar."
„Wat?" /

„Weet je dat niet, Zeultje?”
„Wat zeg je, zuster? Ben ik dan toch gek?”
„Zeul is niet gek, maar Zeul ziet ze vliegen. De dokter is er niet.
Ik praat wat ik kan, maar het helpt me niet. Ik zit er leelijk in, ik ben ’n verloren man. Ze denken nu, dat ik gek ben. Waar is Hans? De dokter is er niet. Ik geloof, dat Hans naar Karei en Erica is gegaan. Mijn God, wat nu. Als ik hier maar weer uit kom! Ik zit te denken, maar ik weet nu niet meer waar ik aan beginnen moet. We eten, we drinken, ik ben er en ik ben er niet. Hans komt niet meer. Ik vraag het aan den broeder, maar die doet of hij gek is. Ik krijg geen antwoord meer op mijn vragen en word geheel als ’n gek behandeld. Ik ga spijt krijgen van mijn onderzoek.
Ik zit in mijn hoekje na te denken. René heb ik niet gezien. Dan gaan we slapen. Hans blijft weg. Ik lig na te denken en ben doodstil. De zuster komt niet, wel een broeder. Maar die laat me ijskoud... Ik weet alleen te moeten aanvaarden, dat Hans me óf vergeten heeft, óf hij is naar Karei en Erica om het droevige bericht te vertellen. Frederik is niet op reis gegaan, maar Frederik is gek. Ik zie ze voor mij. Mijn God, wat moet ik beginnen. En toch? Ik ben rustig. Ik ga het anders zien, ik ga me weer verkleeden.
Ik droom, dat ik buiten wandel. In mij leeft het gevoel, dat ik zeker duizenden jaren ouder ben. Ik ben in de natuur, ik zit op mijn bankje. Ik heb René bij me en het kind speelt. Ik zit daar en hij is er niet. Ik vraag hem naar bepaalde dingen, maar hij geeft me geen antwoord. Onverwachts zegt hij echter:
„Ik hoorde je wel, Oom Frederik.”
„Zoo, hoorde je mij, René? Waarom gaf je mij dan geen antwoord?
„Ik ben er al zoolang, maar jij bent er niet. Waarom bleef je zoolang bij me weg?"

Kent gij het bestaan van u zelf en kennen allen
hun eigen bezit en de reden waarom gij tot dit leven behoort?"
„Wij kennen niet alleen ons zelf, doch wij weten tevens, dat wij
285
deel van al die werelden uitmaken en danken „Hem", die ons
daarvan deel liet zijn. Wij kennen de wetten en weten hoe alles
geschapen is en waar wij zijn geweest, voordat wij ons laatste
leven op aarde hebben beleefd."
„Is deze wijsheid reeds op aarde?"
„Neen, mijn vriend, in de Temepels is reeds veel van ons leven
bekend, doch dat niet. Van de allerhoogste wijsheid weet men
nog niets en wellicht kunt gij het hun schenken."
„Ligt daarin het geheim, dat wij menschen op aarde moeten
leven? Het begin van al het leven?"
„Juist, daarin ligt en leeft het begin van al het leven en de wetten
die wij te volgen hebben."
„Was u een geleerde op aarde, of een priester?"
„In mijn laatste leven wist ik heel veel van het priesterschap af,
mijn vriend, toch was ik heel arm, nu echter heb ik een andere
rijkdom ontvangen."
„Weet u van uw vorige levens af?"
„Ja, zeker."
„Zijn al die levens in u bewust?"
„Ook dat, mijn vriend en wij weten nu, waar wij zijn geweest
en hoe die levens zijn volbracht."
„Het is machtig wat u zegt en kent. Kent u alle wetten, die men
hier heeft te volgen?"
„Ik zei u, wij hebben er vele leeren kennen."
„Maar weet u ook, hoe deze bloemen op aarde geboren kunnen
worden?"
„Ja, ook dat is ons bekend."
„En zoudt u dit kunnen doen, indien u het wenscht?"
„Daarvoor zijn aardsche krachten noodig, dus gaven, maar het
is mogelijk."
Hij keek mij aan, doch zei niets en ik wilde nu heengaan, omdat
ik van zijn goedheid geen misbruik wilde maken, doch hij voelde
waaraan ik dacht en zei: „Ik kan met u gaan, mijn vriend, zoolang
ik zelf wil. Maak u zich dus in niets ongerust, ik ben blij

en gelukkig, dat ik u kan helpen.”
„Een zeer mooie levenswijze, dacht ik, doch ik vroeg: „Als u
286
wilt, breng mij dan naar het allereerste stadium, toen er nog
niets was.”
Hij zag mij met zijn stralende oogen aan en antwoordde: „Zoudt
u als kind van vier jaren, uw beide ouders op uw schouders
kunnen nemen en hen uren lang ronddragen?”
„Ik dank u, ben u zeer dankbaar voor deze wijze les, ik zal
afwachten.”
„Ik dank u voor uw zeer scherp begrip, maar ik zal u niet
teleurstellen. Kom, volg mij, als u wilt.”
Wij gingen door andere landen en ik zag, dat de natuur telkens
veranderde en het steeds lichter werd. Wonderbaarlijk is alles.
Hoe moet ik u danken.”
„Hier moeten wij blijven, verder gaan voor u is niet mogelijk,
of het verlangen, dit alles op aarde te willen bezitten, vernietigt
uw innerlijk leven en dan kunt gij uw werk niet meer doen. Maar
zie goed en neem alles in u op, vooreerst ziet u dit niet terug.
Als u later gereed bent is het mogelijk, nu echter stoort het u,
omdat die krachten nog niet in u zijn.”
Ik keek geruimen tijd naar het land voor mij en voelde mij moe
worden. Deze overweldigende schoonheid maakte mij moe, omdat
ik het niet kon verwerken en ik begreep nu zijn verklaring.
Een andere slaap dan ik op aarde kende, kwam er nu in mij en
de vreemdeling zei tot mij: „Rust wat uit, beste vriend, ik blijf
hier en zal over u waken, ook al is dat niet noodig, hier stoort
u niemand. Wanneer u op aarde teruggekeerd zijt, hebt u heel
veel kracht noodig.”
Ik legde mij neer en sliep weldra in. Hoelang ik had gerust, wist
ik niet, doch voelde mij heerlijk uitgerust. Toen ik wakker was,
kwam de vreemdeling tot mij en vroeg: „Bent u uitgerust?”
„Ja, heerlijk voel ik mij. Hoelang heb ik geslapen?”
„Als ik dien tijd volgens aardsche berekening moet volgen, dan
hebt u eenige dagen geslapen.”
„Wat zegt u?”
„Eenige dagen, mijn vriend? U hebt immers al den tijd? Waarom
zoo’n haast? Gij kunt beter hier zijn, dan in die kleine ruimte.”
„Weet u daarvan?”
287

Zij noemen dat het doode bewustzijn en dat moet dood blijven, alleen dit leven moet beleefd worden.
Nu is dat veel beter, Venry, ik ben bijna gereed en heb hen dan overwonnen. Ik zal zorg dragen, dat zij weer inslapen, want ik wil verder.”
Ik zag, dat Dectar ook nu veranderde en toch zichzelf bleef.
Hij voelde wat ik dacht en zei: „Zie je, Venry, zoo geschiedt het. Voel je mij? Toch ben ik mijzelf, maar één van hen komt vanuit mijn innerlijk omhoog en wordt wakker. Dan verandert mijn geheele wezen. Maar die persoonlijkheid heeft niets te zeggen, of het was prachtig. Al die menschen zijn dom, ze zijn niet in leven, of vol bewustzijn, maar zij zijn ingeslapen. Wat zij te zeggen hebben is niets bizonders, in niets is er ook maar eenige diepte, allen zijn geestelijk arm en toch maken zij deel uit van mijn zieleleven, want wij zijn immers één. Ook in jou leven andere menschen, Venry, en in ieder ander mensch, maar bij jou en anderen slapen ze en worden alleen dan wakker, als zij gaven bezitten en zij daarvan gebruik kunnen maken. Ik zei je zooeven, ik heb ze één voor één laten inslapen en daarmede ben ik heel ver gevorderd. Maar als de liefde in mij is, roep ik hen zelf wakker. Dan gaat het opnieuw beginnen en is mijn leven ondraaglijk. Er is één leven in mij, waarin ik Moeder was, Venry. Dan wil ik hier weg en naar de bergen, naar mijn kinderen, waar ik heel gelukkig was. Ik zie dan een mooie natuur en de bergen trekken mij tot zich en dan zou ik wel kunnen schreien van verlangen, zoo bewust is dan dat leven in mij. Het verlangen om opnieuw kinderen te bezitten maakt mij ellendig. Om dan anderen te helpen is mij niet meer mogelijk, want mijn eigen „ik” van nu is dan zoek en zij, die dan bewust in mij leeft, heeft van gaven, genezen en concentratie geen begrip. Als zij in mij is, ben ik dus al mijn gaven kwijt. Het is zoo eenvoudig en natuurlijk, beste Venry, want de persoon die ik nu ben, behoort bij dit leven. En nu ben ik Dectar én een man.”
„Ken je nog meer priesters, die hetzelfde beleven, Dectar?”
„Er zijn er hier nog twee, Venry, maar die hebben het nog veel moeilijker. Ik ben nog steeds mijzelf, doch zij gaan bewust in die
164
andere menschen over en weten dan van dit leven niets meer.

Doch wat die andere menschen hebben gewild, hun verlangens bijvoorbeeld, en andere verschijnselen, die zijn ook in hen aanwezig en dan doen zij onbegrijpelijke en verkeerde dingen."

„Waardoor is dat in je gekomen, Dectar?"

„Dat is toch heel natuurlijk, Venry, doordat ik wakker werd, door mijn gaven, gevoeligheid en mijn kennis van al deze wetten."

„Kunnen de Hoogepriesters dan niets voor je doen?"

„Zij hebben mij heel vaak en goed kunnen helpen. Doch dit heeft tijd noodig en ik wil het zelf doen. Ik moet het kunnen, Venry. Daarom konden mijn gaven ook niet voldoende ontwikkelen, maar vooral mijn vleugel, ik ben lam. Zij helpen mij niet, doch breken mij af en hebben mij mismaakt. O, als ik hen zie vallen, Venry, verdwijnen meteen al die menschen uit mij. Doch alleen door het geluk, dat dan in mij is."

„Kun je er zelf niets aan doen, Dectar?"

Hij zag mij verwonderd aan en zei: „Ik alleen tegen hen allen? Neen, dat is niet mogelijk. Vaak heb ik getracht mij uit hun handen te bevrijden, doch een doodelijke vermoeidheid is het resultaat van al mijn denken en concentreeren. Soms was ik geheel vrij, maar wanneer ik in diepen slaap ben, juist in het onbewuste, beste Venry, dan mismaken zij mij. Mijn voorzichtigheid en tegen-concentratie raakt niet uitgeput, anders was mijn leven op aarde reeds lang geëindigd. In hun oogen voel en zie ik niets meer en ben nu voor hen als een onschuldig kind. Doch diep in mijn ziel leeft Dectar en leeft al mijn haat en die haat wordt steeds grooter.

Zie je, mijn vriend, al die jaren heb ik nu voor niets geleefd. Zoo gaat mijn mooie leven voorbij en ik bereik niets voor mijzelf en dat is heel jammer."

In Dectar vond er een ontzaglijke verandering plaats, nu hij van zijn leed en al zijn levens vertelde, wat hem innerlijk had gebroken. Ik nam mij heilig voor, alles te doen om hem te helpen en ik zei: „Zal je nu nog geduld kunnen hebben, Dectar?"

„Mijn lieve vriend, ik heb je reeds gevoeld. Ik ben heel gelukkig,

165

Venry, want ik zie nu licht."

Ondertusschen had Dectar een bericht opgevangen. In den morgen zou hij mij komen halen, om mij naar het gebouw te brengen, waar ik zou worden opgesloten.

„Is het niet heerlijk, Venry, om zoo één te zijn? En dit één-zijn zal door hen weer bezoedeld worden?! Dat haat ik, want de Goden geven hun alles en toch zijn zij niet tevreden."

Wij namen afscheid, Dectar ging heen en ik trad mijn eigen cel binnen. De duisternis wachtte mij, nu moest ik mij gereed maken. Nog zoo kort was ik hier en toch had ik al zooveel beleefd. Zou ik bezwijken? Zou de duisternis mij vernietigen? Wat zou ik eigenlijk moeten beleven? Was het waarlijk zoo afschuwelijk? Men wilde van mij een groot priester maken, doch ik rilde en beefde van al die gruwelijke dingen en de geheimen van Isis. Iets vreeselijker bestond er niet voor mij.

Den geheelen avond bleef ik denken. Een astrale muur omsloot Isis en die was door de meesters opgebouwd. Dat ik tijd noodig had was mij duidelijk, of er zou van mijn innerlijk leven niets overblijven. Over een tijd was ik wellicht op volle kracht en konden zij beginnen. Afschuwelijk was alles, hier leefden alleen demonen. O, hoe begreep ik Dectar. Als een zonnestraal wandelde hij in deze vergiftige omgeving en hij was het eenige, waarachtige wezen, dat ik had leeren kennen. Ik leefde in een « omgeving van zonden en ellende, waar moord na moord geschiedde. In den Tempel van Isis vloeide het levensbloed.

De geheime teekens, die op de deur van mijn cel waren gegrift, vertegenwoordigden de meesters, doch ook daarvan was de werkelijkheid bezoedeld. Ze beteekenden: „Denk niet, wij denken. Leef niet, wij leven. Dood niet, wij dooden."

Doch dat zou zijn, de persoonlijkheid van hen, die hier waren, maar hiervan begreep ik alles. Dit was nief diep, want de heilige ernst ontbrak.

Er leefden in den Tempel van Isis schimmen en al die wezens zouden weer opnieuw willen leven, om dan nogmaals dit leven te kunnen beleven, maar dan anders. Dan waren zij op de gebeurtenissen voorbereid en gereed, om de magische wetten te

weerstaan. Zij zouden gereed willen zijn, om de meesters te vernietigen, die hier over licht en duisternis beslissen, bij wie het goed en kwaad in hen allen leeft. Voor mij beteekende het kracht, een aansporing, om mij gereed te maken.

Dectar wilde op wolken plaats nemen en in de ruimte zweven, om naar hen te zien, die als duivels waren. Nu eerst begreep ik deze woorden, en tevens het diep menschelijke voelen daarvan. Dan leefde hij in de ruimte en voelde zich gelukkig.

Mijn

Mijn avondmaal werd gebracht en mijn olie. Het laatste vond ik nog noodiger dan het eerste. Mijn lichaam moest heel soepel zijn, doch teveel eten kon mijn ontwikkeling schaden. Ik bewerkte mijn slapen en de hartstreek en andere deelen van mijn lichaam. Deze gemengde oliën drongen de huid binnen en gaven haar een soepelheid, die mij goed deed. Toen ik gereed was, legde ik mij neer.

Mijn leider.

Weldra genoot ik de eer, dat er andere krachten in mij kwamen, die ik thans duidelijker voelde dan ooit te voren. Waren deze krachten van de meesters? Deze hevige inwerking volgde ik en voelde mij heel rustig. Daarna zag ik weer oogen, doch van een geheel andere kracht en zij waren heel duidelijk waar te nemen. Een onwaarschijnlijk gevoel, wat ik bijna niet kon aanvaarden, daalde er in mij af. Want deze oogen lieten mij namelijk voelen, dat ik rustig moest blijven en dat er geen gevaar was. Een tijdlang zag ik nu niets, doch toen de nacht naderde, keerden ze tot mij terug.

Ze waren in mijn directe omgeving en het gelaat waartoe ze
behoorden, ging zelfs vormen aannemen, doch het bleef doorschijnend.
Ik zag het zeer strakke, vol van levenskracht sprekende
gelaat en de zeer fijne trekken voor mij, toen er een stem
tot mij sprak en ik hoorde: „Heb geen angst, priester van Isis.
Mijn maatregelen heb ik getroffen, niets kan u geschieden. Weet

One may think on Earth that Christ is dead, that He has returned to His Father in the Universe, and is probably only looking down and meditating. Yes, what is Christ doing? Is He still aiding His children for whom He once came down to Earth and to whom He gave His Commandments which He confirmed with His death?

How could it be otherwise? From the Universe Christ is following life on Earth and communicating with the masters. They receive their instructions from Him, and what these are nobody knows, excepting the masters. But it is beyond

any dispute for them who can see the facts that these instructions are of a cosmic nature and that they are guiding mankind directly to the sublime goal set by the spirit of love. He who can look behind the veil can see that God is watching, and with Him Christ and the masters.

It is well understandable that earthly man, in midst of the barbaric terrors of modern war should despair of his faith and doubt in God, that he should misunderstand the meaning of all this misery and that he should give up all hope for a better co-operation, for a state without war, hatred and destruction.

^\et, he does not have to despair like this, in spite of every-

The war of 1914-18 signifies for all mankind an evolution towards the good, a return to Golgotha.

1914—1918 brought the destruction of millions of lives. Terrible is the damage that was done in the countries. Since the nations have become stronger and the technical means greater, pain and suffering has increased by the thousand fold and it is also true that from the war of 1914—18 another war shall come, a war more terrible which shall thrust mankind into a misery even more horrible, and nobody in all space would be able to forestall this.

But the fact is—and this cannot be denied because the masters could observe it themselves—that through this suffering and terror more people will have come to insight and discover that the cause of all this misery and distress is to be found in hatred and violence. They turn their backs on passions and begin with a better life while they raise their voices to preach that love is the only power that can bring mankind to a permanent unity.

There is still more.
1914-18 forced the nations to show their colors and to decide whether they were on the side of Israel or of the heathens. Strange and remarkable things happen here: heathenly nations join the cause of Israel and help her to
TWO THOUSAND YEARS
win. These heathens are only conscious of the present. As regards the past and Israel, they are ignorant. If they had known whose side they had joined to help to victory, they surely would have quickly switched over to the other side, to that of the peoples of their own kind. But this was to come to pass in the following war, that war which was to be even more horrible, only a few years later.
There are also nations who have the desire to seclude themselves from the rest of the world, but this is no longer possible. In 1914-18 they were sharply reminded of this.
And now they, too, shall have to show their colors.
The heathenly peoples want wars, they want to set Europe on fire. A single order from their ruler will do it. Their men take up arms under shouts and cheers and march to battle, encouraged by their women who throw flowers at them.
Why don't the masses rise up against their terrible commanders?
Because they don't abhor war!
And even as they are obeying their rulers, they could refrain from carrying out these orders properly. But they are people who feel, think and act like animals in a herd. What some individual may already be able to understand is still not part of the consciousness of the masses. Some day they, too, shall act more consciously and then they shall deprive their rulers of the power to send millions of human beings into misery.
The war of 1914 and the following war will bring them closer to this spiritual consciousness. Thus war can be considered a lesson, though a severe one, which, however, in the end will bring results.
1914-18 brought pain and terror over Europe, but man did not want it otherwise. He did not know himself, and knew even less the aim of his life on Earth. All mankind S -ii i ve t0 die life and deeds of Christ. Thus he will learn Serve God. Then they shall let the sword rest and build a spiritual community in which there will be no room or passions, poverty, sickness, fear and suffering.

HOOFDSTUK XIII

De Groote Vleugelen.

HET bewuste uittreden is de allerschoonste gave, die
u als mensch van God kunt ontvangen. De priesters
van het oude Egypte hebben deze gave beleefd en
tot groote hoogte opgevoerd, toch is dit goddelijke geschenk
in handen gebleven van Gene Zijde. Was de priester uitgetreden,
dan leefde hij aan deze zijde en kon de astrale wijsheid
ontvangen worden. De meester aan deze zijde voerde
den priester naar de wetten, verklaarde hem de goddelijke
wijsheid en hij gaf deze weer door aan de aanzittenden.
Ik vertelde u, dat men reeds aan deze ontwikkeling begon,
wanneer het kind den zevenjarigen leeftijd had bereikn
Ouders, wier kind begaafd bleek te zijn, zagen het ontnomen
en als priester opgeleid, wat voor de ouders een gebeurtenis
was en waarvoor zij geëerd werden. Egypte leefde in meditane.
Het was tevens mogelijk, dat het kind door Gene Zijde aangewezen

werd om de „Groote Vleugelen” te vertegenwoordigen
en ook dat is steeds een openbaring voor hen geweest. In men
tijd waren de hoogepriesters steeds voorbereid op het gree.;
wonder, want wanneer er niet een Groote Gevleugelde enaer
hen leefde, had het leven in den Tempel geen beteekems. Poer
dit geestelijke wonder ontvingen zij van de .Goden het
hoogste.
Dag en nacht werd er geofferd en gebeden, opdat de v.cae
zorg ervoor zouden dragen, dat het instrument afdoener i'-
schermd werd, en het spreekt vanzelf, dat de Gevteiige.e
zich als een godheid voelde. Wanneer men aan de ontws
keling begon, leefde heel Egypte in spanning en der o wer
tot extase, wanneer het allereerste woord door dit wonder gs
sproken werd. Heel het hof was cr dan l)jj vertegenweewg.
Ze beleefden een feest van ongelooflijke schoonheus
heiliging en bewust ingaan, diep doorvoeld en doove.sc't o
•waarvan een ieder het zijne wilde ontvangen. Het was een
feest van reine bezieling, hoog en laag beleefde nu het éénzijn
met de Goden en vooral met den God van hun Tempel.
Mijn broeder Alonzo vertelt in zijn boek „Tusschen Leven en
Dood” over deze schoone, maar onbarmhartige ontwikkeling,
een werk dat door dit instrument aan de menschheid is geschonken.
Dit is de beschrijving van een opleiding in den
Tempel van Isis, waarvan hij de Groote Gevleugelde was.
Hij vertelt u, hoe hij en zijn meester Dectar als leeuwen
vochten tegen het kwaad, dat toen reeds den Tempel bestuurde.
Deze twee priesters wilden redden wat er nog te
redden was en brachten dit tot stand. Alonzo vertelt u, hoe
hij als Venry de Groote Vleugelen ontving en deze reeds als
kind bezat. Hij geeft u een beeld, hoe hij zich reeds als kind
voelde en hoe men vanuit den Tempel op zijn jonge leven
inwerkte. Hij leefde daar als het laatste groote medium en
maakte zijn werk af, doch ook hij werd door zijn meester aan
deze zijde geholpen. Hij vocht tegen deze afdaling met zijn
grooten meester Dectar, die zijn vleugellamheid moest aanvaarden,
maar niettemin van Venry een wonderbaarlijk instrument
maakte. Het is beslist noodzakelijk, dat u het boek
leest, u weet dan eerst hoe hoog die ontwikkeling is beleefd
en hoe de Gevleugelde aan zijn wijsheid kwam. U kunt dan
voor uzelf een vergelijking maken met uw eigen tijd, ge weet
dan tevens dat het oude Egypte de hoogte van thans niet
heeft kunnen beleven, want wij gaan verder en dieper.
Het medium van het oude Egypte had heel veel voor op de
media uit de twintigste eeuw. Zij konden in rust hun studie
afmaken, in niets werden ze gestoord. Onze media leven, gelijk
eenmaal de Groote Gevleugelden, onder u en in een maatschappij,
die waarlijk niet geschikt is om daarin een dergelijke taak
te volbrengen. Onze media beleven dan ook al het storende
van uw dagelijksche leven, ze moeten erdoorheen, niets kan
hun geschonken worden en toch, steeds gereed te moeten zijn

voor de astrale wijsheid, is het moeilijkste leven, dat ge in
het Westen beleven kunt. Moeilijker leven is er niet! Wat ge
314
ook doet, dit leven moet het aardsche èn het leven van deze
zijde vertegenwoordigen, en daarin volkomen zichzelf blijven.
In het oude Egypte — vertelde ik u — kwamen de priesters
te middernacht bijeen. Als de Maan hoog aan den Hemel
stond gingen zij in meditatie en konden ze zich geheel geven.
In hun prachtige omgeving, omringd door sferenschoonheid,
hun door Moeder Natuur geschonken, in den met de prachtigste
bloemen versierden wijdingstempel, werden de geweldige
zittingen gehouden en beleefden zij de stilte van den
geest en werden in niets gestoord. Maar onze media voor de
Groote Vleugelen en de andere gaven, hebben hiervoor geen
tijd, hoe gaarne ze ook die reine sfeer zouden willen bezitten.
Onze groote mediawebben geen tijd om naar de Maan
te kijken, ze moeten elk oogenblik gereed zijn, of uw tram
rijdt hen in een ziekenhuis, een kar met paarden bespannen
slaat hen tegen den grond, indien ze slechts één oogenblik
zichzelf zouden vergeten. En dit is toch mogelijk, want de grooten
leven voortdurend „tusschen leven en dood” en moeten
desondanks voor uw maatschappij gereed zijn. Zie, dat is niet
zoo eenvoudig. En toch bereiken wij thans nog meer, dan zij
daar in hun heilige Tempels hebben kunnen bereiken.
Het oude Egypte beleefde wonderen en toch, deze wijsheid,
die u thans vanuit ons leven geschonken wordt, heeft men
daar niet kunnen beleven. Wij gaan thans dieper en verder!
Hun bewustzijn was nog niet zoover. Al die beroemde priesters
moesten hiervoor nog ontwaken en ze zijn ervoor ontwaakt.
Toen Venry en zijn meester Dectar tezamen waren na een
bezoek aan den Pharao, voorspelde Venry zijn meester de
Groote Vleugelen, die hij eens zou ontvangen. Hij zag toen
ver vooruit en hij zei tot zijn meester:
„Wat ik zie, mijn vriend, is waarlijk om verheugd te zijn.
Eens zult ge de Groote Vleugelen ontvangen. De God van al
Wet leven zal u de Groote Vleugelen schenken en ge zult meer
menschen kunnen bereiken, verder en dieper gaan, dan wij
thans hebben mogen beleven.”
En deze voorspelling is volkomen bewaarheid, woord voor
315
woord uitgekomen. Het instrument, waardoor wij al de psychische
en physische gaven beleven en door wie ik thans
schrijf, heeft deze ontwikkeling ontvangen. Hij is Dectar!
En zijn leerling, de Groote Gevleugelde uit het oude Egypte,
gaf hem het boek „Tusschen Leven en Dood”. Hij legde dit
door zijn vroegeren meester vast, maar ze beleefden beiden
opnieuw hun Egyptische openbaringen. Doordat ze voor het
goede, voor God, hun levens hebben ingezet, mogen ze
thans hun geliefde werk voortzetten en kunt gij als Westerling
begrijpen hoe het komt dat het gevoelsleven voor deze

gaven aanwezig is. De ziel, die voor God wil dienen, kan niet
ten ondergaan. Geen woord, dat ge voor God en al Zijn leven
uitspreekt, is te vernietigen, na duizenden jaren staat ge
opnieuw voor uw taak. God zal ons werk niet vernietigen,
eens mogen wij het afmaken en dit beleeft thans het oude
Egypte. Ik zei u, de priesters van het oude Egypte leven op
aarde, welnu, door hen ontvangt ge onze levenswijsheid.
Ons instrument en vele anderen beleven een zelfde ontwikkeling.
Nu is er slechts één meester aanwezig en die geeft
hun de wijsheid vanuit ons leven door. Nu kan het bovennatuurlijke
ontvangen en beleefd worden. Deze media zijn dan
ook voor hun taak geboren. In het kort wil ik u thans een beeld
geven, hoe de ontwikkeling van ons instrument is geweest.
Ge weet reeds iets van al de gaven af en dus kunt ge mij volgen.
Indien u ook „Tusschen Leven en Dood" leest, is alles u duidelijk.
Toen dit zieleleven geboren zou worden, was het gereed
voor deze gaven. Aan deze zijde heeft de ziel de wetten leeren
kennen. Met den meester zijn alle hellen en hemelen beleefd
en alle levensgraden in de ruimte. Dan komt de geboorte op
aarde. De meester staat voor zijn broeder en zegt, als de ziel
in de wereld van het onbewuste zal oplossen:
„Tot daar, mijn lieve broeder! Tot daar, op aarde. Wij zien
elkaar daar en hier terug. Nu kunnen wij aan ons werk
beginnen.'"
In de boeken „Het Ontstaan van het Heelal" is dit terugkeeren
naar de aarde beschreven. Toen het instrument alles
316
mocht weten van zijn vorig bestaan, begreep hjj, dat hij aan
Gene Zijde had geleefd.
De meester wilde, dat hij als kind niets zou leeren, een school
was voor hem niet noodig, het zou hem voor het mediumschap
ongeschikt maken. En dat heeft meester Alcar voorkomen.
Hij wist waar het kind geboren zou worden, de
hoogste meesters van deze zijde konden het waarnemen en
voerden hem naar dit zieleleven, dat zich onder al die millioenen
op aarde bevond. Voor den meester was dit een openbaring.
Hij ziet een dorpje voor zich, een lieflijke natuur, en
weet nu, dat hij alles voor het instrument zal kunnen doen.
De ziel leeft in de moeder en hij ziet de moeder voor
zich, de moeder voelt nu reeds en zegt het dan ook, dat ze
thans een bijzonder kind draagt. Deze is anders den de anderen,
die ze heeft. Ze voelt het aan het trappen van het kind en
aan de gevoelens, die ze door dit éénzijn beleeft. Voor haar
is het een wet: dit kind heeft iets!
In de moeder komt het zieleleven tot ontwaking. Tusschen de
vierde en vijfde maand begint meester Alcar aan de ontwikkeling
en maakt het zieleleven wakker, zoodat straks het zenuwstelsel
gereed is om het gevoelsleven te kunnen opvangen. Hetgeen
aan deze zijde is beleefd moet tot ontwaking komen.
Al vroeg komt het kind onder de astrale inwerking en is het

met den meester in verbinding. De heele verdere jeugd van dit kind, zooals het temidden van de omgeving, waarin het leeft, de occulte inwerking ondergaat, is beschreven.
Wanneer ge deze regels leest, zoek dan „Jeus” *, den roman over een kind, ons instrument, en u krijgt een onvoorwaardelijk beeld, hoe de meester dit leven optrekt. Deze jeugd is een openbaring. Het kind trapt zijn klompen stuk en beleeft door Gene Zijde bovennatuurlijke wetten, het speelt op de wolken met zijn vriendjes en leeft tijdelijk tusschen leven en dood, maar kent de wetten nog niet. Deze Jeus heeft iets, wat al de andere kinderen niet bezitten, maar hij blijft speelsch en

* „Jeus”, roman in drie deelen, door Leo Uittenbogaard.

opgewekt, is bewust en onbewust een instrument in handen van deze wereld.
Op den leeftijd gekomen stuurt de meester hem naar de stad, want hij kan met hem in dat dorpje niets beginnen. Zijn jeugdhelderziendheid komt tot ontwaking en nu kan Gene Zijde inwerken. In zijn jeugd treedt hij reeds uit zijn organisme, maar dat moet anders worden, de Groote Vleugelen moeten bewust beleefd kunnen worden. Door het teekenen en schilderen en het genezen van zieken, komt het eerste contact met deze wereld tot stand en Gene Zijde begint aan de cosmische ontwikkeling. In vijf seconden treden er vijf geestelijke gaven in werking, op hetzelfde oogenblik, dat zijn meester op hem inwerkt is Jeus — later als André — helderziend, helderhoorend, schilder-, teelten- en genezend medium geworden. De meester vindt nu, dat hij aan de psychische en physische trance kan beginnen. Inmiddels wordt Jeus bij de hoogste meesters aan deze zijde geroepen, die op aarde een kring van menschen hebben gevormd, waar zij mede zijn ontwikkeling onder handen zullen nemen. De meesters vertellen den aanzittenden, waar Jeus zich bevindt en zij moeten hem halen, hij moet deze zittingen meemaken. Jeus is gevonden in de groote stad en nu kan de meester zijn instrument een ontwikkeling schenken, zooals het oude Egypte met al zijn heiligheid niet heeft kunnen beleven. De hoogste meesters trekken hem tijdens de psychische zitting in hun leven op en daardoor ontvangt hij hetgeen voor zijn mediumschap noodig is.
In het eerste jaar is de psychische trance ontwikkeld en dan kan er aan de donkere zittingen voor de physische trance begonnen worden. Want door de physische trance kan de meester aan de Groote Vleugelen beginnen. Al de physische gaven, waarvan ik u de wetten heb mogen verklaren, komen tot ontplooiing en de aanzittenden beleven er wonderen door.
In drie jaar is ook dat stadium bereikt en dan begint meester Alcar aan het bewuste uittreden. Wat onze magiër beleefde, wordt nu door Jeus, als André, overwonnen, door zijn meester leert hij al de occulte wetten kennen.

Intusschen wordt er geschilderd on genezen, hel helpen /on
menschen is zijn dagelijksche taak en door de ziekc.ii frtci I hij d ,
stoffelijke en astrale wetten kennen. Il\j moet al deze v/cfKz/
beheerschen, wil hij straks niet onder een cosniischcii h* >I
Groote Vleugelen — bezwijken.
Al deze gaven bevinden zich op éen hoogte. Onleilbaic dhig'
noses worden er gesteld en tal van door hun ai Ihcjj opg r
geven zieken geholpen en genezen. Nu staal .leus voor d ,
ruimte! Hij weet niet, wat Gene Zijde eigenlijk met hem voor
heeft en dat bewust zijn zou ook te veel voor hem zijn, eerst strak ✓
zal hij zichzelf leeren kennen. De meester zal hem terugvoeren
naar het oude Egypte en dan mag hij weten, wie hij daar js
geweest. Straks zal hij zijn eigen verleden ontvangen. Zijn
Egyptische persoonlijkheid zal tot ontwaking komen. Maar
door zijn gevoelsleven is hij thans het instrument in handen
van de meesters.
Jeus buigt zich voor zijn meester en is als een klein kin
hij zal dienen, zooals alléén het bewuste kind van Christus
dienen kan. In zijn leven is die kracht aanwezig.
Meester Alcar is drie jaar verder en staat nu met zijn instru
ment voor de astrale wetten. Jeus staat naast zijn stofkleed
en moet thans bewijzen wat hij in deze jaren, eigenlijk van
zijn jeugd af, geleerd heeft. Meester Alcar wil, dat hij zi.
buiten hem om oriënteert. De meester eischt alles van zijn
instrument, geeft alles, maar wil, dat hij zichzelf nimmer
kan verliezen, doch hiervoor moet het instrument de vetten
leeren kennen. De magiër bezweek, toen hij naast zijn lichaam
stond tusschen leven en dood, Jeus gaat verder. Meester Alcar
voert hem flitsend door de ruimte en vraagt hem plotselinö.
„Waar zijn wij op dit oogenblik, An.dré? Concentreer je op
het leven, waarin wij zijn. Ik moet je thans voor de vetten
stellen, zoodat je steeds in staat zult zijn om op eigen krac
terug te keeren naar je organisme. Je moet je dus in alles
kunnen oriënteer en. Waar zijn wij ?”
Direct komt het antwoord:
j,Wjj zijn in Indië, meester.”
319
„Prachtig.” De meester flitst weg, hand in hand zweven ze
door de ruimte. Hij vraagt:
„En thans?” André stelt zich in en zegt:
„In het hooge Noorden, meester.”
„Heel goed, mijn jongen, maar wij gaan verder. En nu?”
„In het midden der aarde, meester.”
„Voldoende, André, wij zijn in het midden der aarde, heèl
goedje instellen laat niets te wenschen over. Nu kunnen wij aan
de verdere ontwikkeling beginnen en kan ik je de wetten van
ons leven verklaren. Voor heden voldoende.”
Iederen nacht moet Jeus uittreden, het organisme is thans in
den vijfden graad van slaap, hij kan nu de stoffelijke wereld
verlaten en overdag zieken genezen, schilderen en schrijven,

want hetgeen hij ontvangen heeft, moet vastgelegd worden.
Een jaar later komt zijn eerste boek uit. * De hellen zijn beleefd en de hoogere sferen volgen, Jeus moet dat alles verwerken en hij komt er doorheen, ook al voelt hij zich soms lamgeslagen, een cosmische last drukt op zijn menschelijk-kinderlijke schouders. Maar korten tijd later komt het tweede deel van „Een Blik in het Hiernamaals” uit.
Korten tijd daarna, nadat de hoogste sferen zijn beleefd, waar Jeus de Engelen heeft mogen bewonderen, waar de Meester van zijn meester Alcar hem opvangt en hem het allerhoogste aan Gene Zijde toont, wordt die geestelijke reis beschreven en verschijnt ook het derde deel. Meester Alcar heeft bereikt, dat Jeus, die geen cent bezit, zijn eigen boeken kan uitgeven.
De schilderijen, die gemaakt en verkocht worden, moeten de boeken vertegenwoordigen, zijn meester heeft alle bedrog uitgeschakeld, hij wil zijn werk in eigen handen hebben en dat is geschied.
In de hellen is Jeus twintig maal bezweken, hij kan niet van die verschrikkelijke menschen loskomen, de duisternis houdt hem gevangen. Hij leeft op aarde, hij eet en drinkt, maar waar Jeus kijkt, ziet hij de hellen voor zich, zijn gevoelsleven

• „Een Blik in het Hiernamaals”, door Jozef Rulof, een uitgave van de N.V. Boek- en Kunstdrukkerij v/h Mouton & Co., ’s-Gravenhage.

splitst zich in de millioenen graden, hij leeft op aarde en is er nu al niet meer. Waar is het einde? Daarvoor zal zijn meester zorgen, maar niettegenstaande die geweldige hulp, moet Jeus tóch zichzelf blijven en móét hij die wetten in het organisme verwerken.
Hij is met zijn meester in de hel en kan niet verder. Zijn keel wordt dichtgesnoerd, hij moet zich leeren instellen, hij moet de astrale werelden overwinnen. Zijn meester zal hem helpen, maar' Jeus moet zichzelf worden in deze wereld, opdat hij zijn eigen bescherming heeft. De meester zegt tot zijn lieven broeder en vriend, dien hij aan Gene Zyde r^eft gekend en met wien hij tezamen al die wetten heeft beleefd, waarvan Jeus echter nu niets meer weet:
„Goed, mijn waarde, dan zullen we terugkeeren en maar ophouden. We zijn gewogen en te licht bevonden.”
André schreit en Jeus is gebroken. Deze twee persoonlijkheden helpen elkaar. André is het instrument, Jeus nog steeds het kleine kind uit het dorpje. Ineens voelt Jeus, dat hij André moet helpen. Is dat soms mijn wapen, denkt hij? „Jeus, Jeus,” roept hij heel hard, „ik ben er, meester. Ze mogen mij vernietigen, u zult mij helpen, ik wil leeren.”
Jeus zinkt ineen en bidt:
„O, God, sta mij bij. Laat de duivel-menschen tot mij komen, laat hen komen, o God, ze mogen my vernietigen, maar laten ze mij niet aftrekken van mijn plaats voor U en laat hen door Uw kracht breken op Uw tegenwoordigheid in mij.

O God, als ik zoo verschrikkelijk slecht ben en ik zie het niet, laat het mij dan weten, laat het mij zien. Breek mij, o God, breek mij af tot in het allerdiepste van mijn ziel, maar, o God, houd mij vast, houd me vast nu ik worde diepste hellen sta en bouw mij daar weer op. Ik buig mijn hoofd, ik geef mij aan Uw afgezant over. Zal ik?
De woorden van zijn meester sneden als vlijmscherpe messen door zijn ziel. Nu voelt hij zich gesterkt en hij wil ernstig luisteren naar al die duistere wezens, die hem willen vermoorden.
Jeus weet nu, dat hij er doorheen moet, het is voor zyn eigen

I ■ ' ■,
bestwil. Gebeurt er iets, dan kan hij zich oriënteeren. Dé meester voelt hem en hij kijkt zijn grooten leerling in diens kinderlijke oogen. Hand in hand dalen ze af. Jeus leert nu, hoe die helbewoners zijn, ze sleuren hem door de ruimte en willen zijn leven bezoedelen. De meester laat hem plotseling alleeè, nu moet hij bewijzen wat hij kan. Toch zal meester Alcar ingrijpen, indien hij ziet, dat zijn hulp noodig is. Jeus behaalt zijn occulten graad en lost volkomen in hun duivelsche handen op. Nu kan niets hem meer tegenhouden, hij zal thans zelfs de cosmische wetten kunnen verwerken, waaraan straks begonnen zal worden.
De meester staat toe, dat men zijn instrument aanvalt. Jeus moet bewijzen wat hij kan, ook hem worden geen voetstappen geschonken, al is hij in goede handen, Gene Zijde eischt van hem den vollen inzet van zijn persoonlijkheid. Niet één Oosterling kan er aan ontkomen, ook Jeus niet, niet één instrument in handen van onze wereld. Allen betalen hun eigen tol!
Nu kan meester Alcar verder gaan. De ruimte volgt. Jeus beleeft de sterren en planeten, hij ziet het ontstaan van de schepping, doch voordat zijn meester er aan begint, leert hij '
in de sfeer der aarde in de krankzinnigengestichten de bezetenheid kennen. Ook dat boek * wordt vastgelegd en nu is hij gereed om Gods heilige schepping in het leven op aarde te verwerken. De graden der krankzinnigheid hebben hem ervoor gereed gemaakt, die ellende deed de deur dicht.
Hij is met zijn meester op aarde en in de ruimte, ze bezoeken de Maan en de Bij-planeten, Jeus leert het Heelal kennen en begrijpen, al de graden, door God geschapen, worden hem door meester Alcar verklaard. Een cosmische schat van astrale wijsheid brengt hij in den morgen terug naar zijn eigen lichaam, bestemd voor de menschheid, nog dienzelfden dag wordt alles vastgelegd, om daarna weer te worden verscheurd.
Zijn ziel barst bijna, meesters leven in en buiten hem, ze begrijpen wat hij thans verwerken moet. Ze staan naast hem
* „Zielsziekten dóór Gene Zijde bezien”, door Jozef Rulof, een uitgave van de N.V. Boek- en Kunstdrukker}) v/h Mouton & Co., ’s-Gravenhage.

x en Jeus kijkt in hun oogen. Niemand op aarde begrijpt hem

meer of kan hem volgen, hij leeft nu reeds in duizend werelden tegelijk. Hij komt ook hier doorheen, maar ge moet u afvragen: Hoe toch houdt Jeus zich staande? André moet werken, die is het, die zijn meester moet volgen, Jeus is het daarentegen, die alles, alles van André zal opvangen. Jeus begrijpt. Nu spreekt de hoogste meester tot hem en zegt. „Josef, mijn zoon, jij bent het, die André in het leven op aarde moet vertegenwoordigen. Jozef! Jij bent het, die een muur kan op trekken voor André, waarbij wij je zullen helpen. Maar denk steeds aan Jeus, laat nimmer je jeugd los, dat is en blijft je eenige bescherming. Blijf levenslustig en praat plat, indien het stadsche je dooddrukt, blijf aan de rokken loopen van je lieve Moeder Crisje, eerst dan heb je je eigen wapen. Niets, Jeus, niets kan je omver werpen. God zegene je, mijn zoon."
»Meester Alcar voert Jeus naar het laatste oogenblik, toen deze als ziel oploste in de wereld van het onbewuste. Jeus ziet dat oogenblik voor zich, nadat hij met zijn meester op Golgotha is geweest. Hij hoort meester Alcar nu spreken, op aarde zullen zij elkaar terugzien. Nu staat hy voor het aa s en het eerste oogenblik. De meester vertelt hem, dat y a mag sterven. De taalt, die hem opgedragen is, is vo Jeus mag beslissen, nog dienzelfden nacht kan de mees e het fluïdekoord breken en leeft hij weer aan ene y Jeus wandelt alleen in de sferen en kijkt naar al ie ö heid. Hij ziet al zijn vrienden van de aarde voor zie , J zijn lieve Crisje. Nooit, denkt hij, ik wil werken, dienen, hoe moeilijk het voor mij daar ook is, i wi danken voor alles, alles, aan mij en anderen gesc o - Niettegenstaande zijn wil om te blijven dienen, tree iy driemaal uit voor het nemen van dit besluit en an zeggen wat hij wil gaan doen.
Hij loopt met dit probleem op aarde rond, géén mensc w iets van, hij moet dat met zichzelf uitvechten. En y oe „Ik blyf, meester," is alles wat hij zegt. De meester antwoordt: „Ik verwachtte niet anders. Mij is gegeven, André, dertig jaar om mijn werk af te maken, ik deed het in tien. Wij hebben winst, daarom wilde ik, dat we voor den oorlog, die aanstonds op aarde uitbreekt, gereed zouden zijn. Geen seconde tijd hebben wij verloren laten gaan, thans kan ik je danken, uit naam van de meesters. Meester Cesarino heeft mij opgedragen je alles te schenken, wat zich een cosmisch bewuste maar kan indenken. Dit is het bezit van de „Groote Vleugelen", André, voor deze zijde heb je een graad mogen behalen. En thans met spoed naar het oude Egypte terug."
Jeus komt in het oude Egypte en daar ziet hij in één van zijn vele levens. Het is daar, dat hij zijn broeder Alonzo ontmoet, die reeds op hem en zijn meester wacht. Daar ziet Jeus zich als een meester en hij leert zijn vierde persoonlijkheid kennen. Jeus, André en Jozef zijn aparte persoonlijkheden voor hem

geworden, nu zal meester Dectar zich in hem openbaren.
Hij beleeft deze wetten, hij ziet zijn eigen jeugd en zijn moeder, maar hij ziet hoe de mensch die geopenbaarde levenswaarheden niet opvolgt, maar thans dient hij weer, is hij opnieuw instrument in de handen van de meesters.
Wat dien nacht wordt beleefd, legt Alonzo door hem als André vast. Maar meester Dectar komt tot ontwaking. In zes weken is het beleefde vastgelegd. Het boek verschijnt *, maar de oorlog is reeds begonnen. Nu zal Jeus als André nog meer wijsheid ontvangen, want meester Alcar kon door hem tallooze boeken schrijven, Gene Zijde is onuitputtelijk.
Ik zelf beleef met de meesters Alcar en Alonzo het ontwaken van het oude Egypte, in het leven van Jeus, André en Jozef. Jozef kent men, Jeus nog niemand, maar wanneer u straks de boeken over zijn jeugd in handen heeft en daarna vanuit die boeken de geestelijke werken ter hand neemt en in u laat spreken, zegt u ons dan, of al die wijsheid uit hemzelf te voorschijn is gekomen.
Jeus is Jeus gebleven en zal nimmer veranderen. Wanneer
* „Tusschen Leven en Dood”, door Jozef Rulof, een uitgave van de N.V. Boek- en Kunstdrukkere v/h Mouton & Co., ’s-Gravenhage.

hij tè speelsch werd, tikte meester Alcar hem op zyn vingers. Maar wij willen, dat hij blijven zal, zooals Moeder Crisje hem gedragen en gebaard heeft.
In het boek „Tusschen Leven en Dood” leert ge, zei ik u, de wetten van het oude Egypte kennen. Maar de wetten van het oude Egypte liggen in het leven van Jeus, André, Jozef en Dectar vast, zij moeten al die. levens thans vertegenwoordigen en zij kunnen het, in niets zult ge hen breken. Al die persoonlijkheden leggen hun hoofd onder het mes, zetten hun levens in voor deze wereld, maar leerden erdoor, kregen erdoor het cosmische bewustzijn. Dit mediumschap is het allerhoogste, dat een mensch op aarde beleven kan. 'Of er heel veel van deze media zijn, laat ik thans-aan uw eigen gevoelsleven ter beoordeeling over.
Door dit gevoelsleven is hetgeen ik u mocht schenken uit naam van de meesters aan deze zijde, vast te leggen. Het oude Egypte is het geweest, waar deze ziel is ontwaakt, in andere levens werd deze studie voortgezet om nü de winst ervan aan u als stoffelijk mensch door te geven. Ik ben bijna gereed.
Het is gebeurd, dat geestverwanten tot André kwamen om hem te vertellen, dat zijn meester Alcar bij hen op de seance had gesproken. Zelfs vanuit Indië kreeg André berichten en telegrammen dat hij daar met zijn meester was doorgekomen.
Een kind van tien jaar teekent poppetjes door meester Alcar. Een meisje van zeventien schrijft door meester Alcar. Op andere zittingen komt meester Alcar door en vertelt grooten onzin. Uit de verslagen van die zittingen blijkt, dat hij zichzelf tegenspreekt en erg onbeholpen doet. Hij zendt deze menschen

tot zijn instrument, dat een boodschap voor hen moet hebben, maar André weet van niets. Als hij dezen goedgeloovigen en fantasten dan vertelde, dat meester Alcar nergens anders doorkomt, kreeg hij ten antwoord:
»>U denkt toch niet, dat u alleen hooge geesten kunt ontvangen?”
Zoo komen er telkens menschen tot hem met steeds weer andere verhaaltjes en andere nonsens, die hun door zijn mees325 ter Alcar zouden zijn gegeven. Ik maak hieraan thans uit naam van Andrés meester een einde. Ik zeg u:
„Meester Alcar komt nergens anders, hij heeft slechts één instrument en dat is André — dat is Jozef Rulof. Ge voelt toch dat indien hij waarlijk hieraan zou beginnen, hij het machtige contact tusschen hem en zijn instrument zou verbreken. Ge weet nu wat er voor noodig was een dergelijk contact op te bouwen. In de eerste boeken van André zegt meester Alcar reeds:
„Denk eraan, André, ik kom nergens anders. Later zal je dat begrijpen.”
Nu eerst begrijpt André dit. Meester Alcar sprak dit toen al uit, om misverstand te voorkomen en bezoedeling van zijn heilig werk dadelijk te doen blijken.
En wat het doorkomen van André betreft, zeg ik u, dat hij zelfs wanneer hij op aarde zal zijn gestorven, niet op seances verschijnt. Aan deze zijde ligt zijn nieuwe taak gereed. André keert eens naar de aarde terug om zijn werk voort te zetten, maar anders dan de spiritisten zich dat kunnen indenken. In dien tijd, het is na 2000, zullen er technische instrumenten op aarde zijn, zoodat media onnoodig worden.
Met de hoop, dat ik u iets mocht schenken voor het ontwaken van uw leven voor onze zijde, waarin ge straks zult binnentreden, ga ik afscheid van u nemen en roep u een „tot ziens” toe. Geve God, dat wij alles zullen ontvangen, waartoe ons instrument nog geschikt is, want dan hóórt u mij nog!
Dit boek is voor de Eeuw van Christus! Ik leg het neer aan de voeten van mijn Meester en draag het op aan Hem, Die voor ons allen is gestorven. Ik heb alleen willen dienen! Jeus mag het opdragen aan haar, voor wie hij alles is, zijn Moeder Crisje, wij gunnen het hem.
Mijn broeder André, tot straks, ik ben en ik blijf uw broeder!
Ik dank God voor alles, aan mij geschonken!
Uw Lantos
kringloop der ziel boek als Meester Zelanus.

Ik zag, dat het voor mij mogelijk was, hem van zijn lichaam te bevrijden. Als wij in deze wereld samen wandelingen konden
127
maken, zou dat voor hem en mij het grootste geluk beteekenen. Daarvoor had hij een jarenlange studie moeten volgen. Toch behoorde hij reeds tot de naturbegaafden en had hij deze hoogte kunnen bereiken.

Nu voelde ik echter, dat ik naar mijn eigen cel moest terugkeeren. Ik nam afscheid van Dectar en wandelde nu door de muren heen. Duidelijk kon ik alles zien, zuiver zag ik de plaatsen waar ik mij bevond. De geheimen van het aardsche en geestelijke leven waren voor mij geen raadsels meer, want ik leefde in de geheimen en zag in al die raadsels, waarvan menschen nog niets afwisten. Thans leefde ik bewust tusschen „leven en dood”. Waarin ik nu was beteekende „het leven”, maar het leven „op aarde” was het tijdelijke en had met den dood te maken. Daar ging men sterven, hier was er geen dood, want er was hier alléén leven. Al deze mooie gedachten ving ik vanuit de ruimte op en daarvoor was ik zeer dankbaar. Want daardoor begreep ik weer, dat men mij volgde. Dit gaf mij rust. Om thans reeds de kamers der Hoogepriesters te bezoeken durfde ik nog niet; toch zou ik het heel gaarne willen. Ik tartte als ’t ware al die heeren meesters; mijn jeugdig enthousiasme zag en kende geen gevaar, doch ik moest terug. Onverwachts overviel mij een afschuwelijkc angst.

O, mijn Dectar, daar heb ik niet aan gedacht. Als er nu maar niets vreeselijks is gebeurd. De meesters gingen des nachts uit hun lichamen en dat was mij bekend, want ik had het al beleefd. Doch nu ik naar mijn lichaam terugkeerde, werd ik heel rustig. Toen ik mijn cel binnentrad, zag ik, dat alles in goeden welstand verkeerde. Gelukkig, mijn cel was leeg. Nu beleefde ik echter een ander wonder. Gedachten als vragen kwamen in mij op en ze luidden: „Stelt u zich voor, dat nu, op het oogenblik, dat gij uw vriend bezoekt, de meesters hier waren. Hoe wilt u uw heengaan verklaren? Zoudt gij het hun duidelijk kunnen maken, zoodat gij vrij blijft van straf?”

Ik schrikte van mijzelf; deze gedachten waren, alsof er een stem in mij had gesproken. Je bent onvoorzichtig, Venry, zoo sprak ik tot mij zelf. Je speelt met Dectar’s leven, door je onvoorzich128
tigheid bouw je niet op, maar je breekt jezelf en Dectar’s leven af.

Ik had er reeds spijt van, doch onmiddellijk daarna hoorde ik op dezelfde wijze in mij zeggen: „Ga gerust, gij gevleugelde, ga, maar let beter op uzelf en uw vriend.”

„Ik dank u heel innig, onzichtbare vriend, en ik zal mijn best

doen om beter op te letten."
Lang bedacht ik mij niet en ging opnieuw heen. In de wereld, waarin ik was, heerschte een volkomen rust. Om hierin te mogen rondwandelen vond ik een weldaad, een genade en ongelooflijke vreugde. Maar ik bleef in mijn eigen omgeving, bezocht de andere cellen en keek naar de priesters, waarvan ik er nog niet één had gezien. Het aantal cellen, dat ik bezocht, mocht ik niet vergeten, want ik wilde het Dectar vertellen. Hij zou opkijken van mijn bevindingen en een geestelijke wandeling met mij willen maken.
Na al die cellen te hebben bezocht, keerde ik weer naar mijn lichaam terug. Op de plaats gekomen, drongen zich weer nieuwe gedachten in mij op. Ik voelde, dat, wanneer ik rustig in mijn lichaam afdaalde, ikzelf en mijn lichaam niet wakker zouden worden. Daarna viel ik dan spoedig in slaap en wist ik van niets meer af. Ik stelde mij dan ook op de afdaling in.
Mijn geest aanvaardde tijdens het afdalen de werking van het organisme, de beide lichamen gingen in elkaar over en werden geheel één en ik sliep in.
Toen Dectar in den morgen tot mij kwam, was ik al gereed en konden wij dadelijk heengaan. Hoe scherp zijn zien en voelen was, begreep ik, toen hij zei, ook al had hij dien nacht niets beleefd: „Ik zie, beste Venry, dat je veel bewuster bent. Heb je de groote vleugelen reeds ontvangen?"
Ik vertelde hem, wat ik had beleefd en hij vond mijn ontwikkeling en hulp wonderbaarlijk. Ook het aantal priesters was aanwezig.